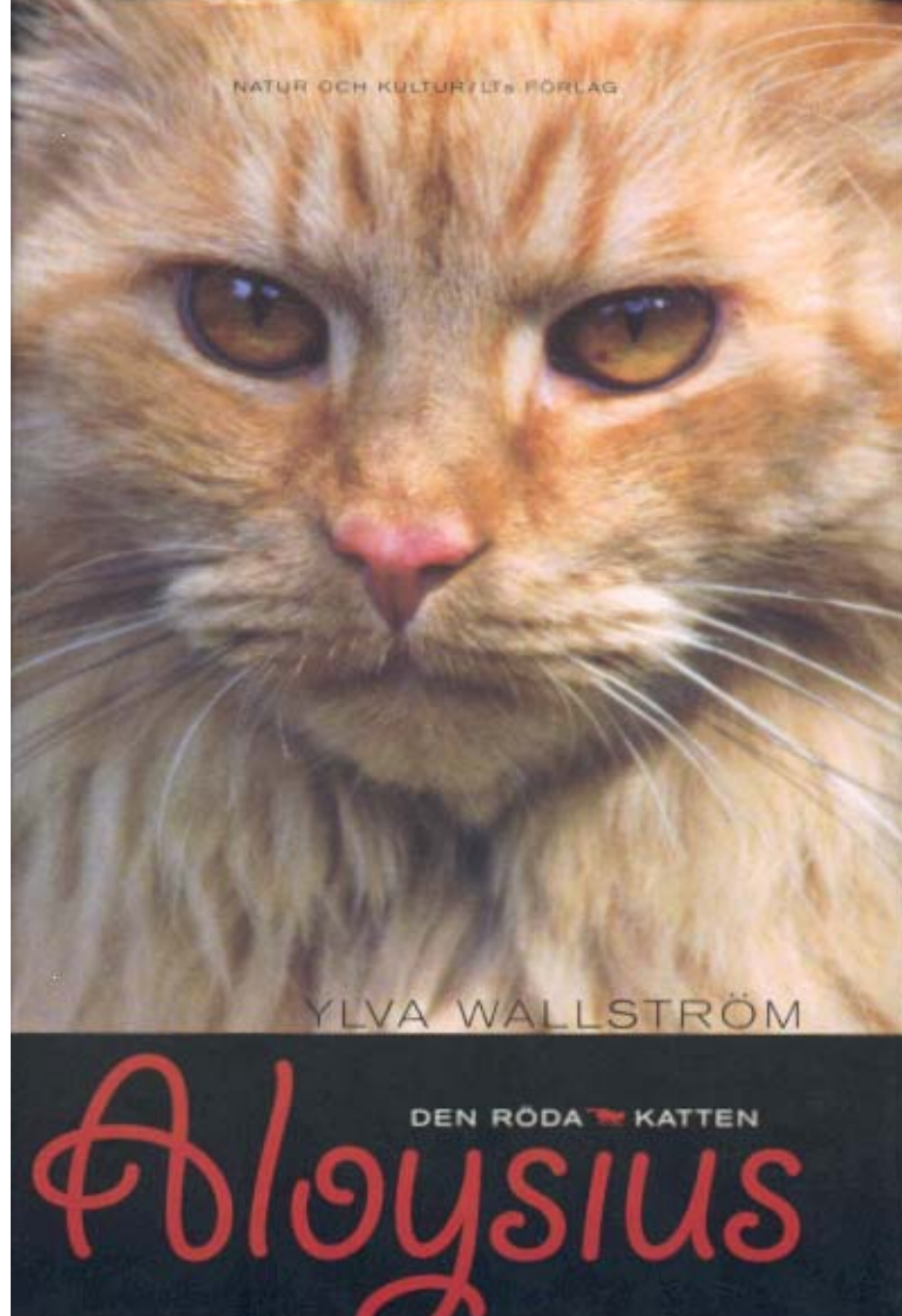

**Historien om Aloysius är en godbit för alla kattälskare. En charmig sjukilos lurvig buse som man bara måste älska. Medryckande och humoristiskt berättar hans matte om denna röda katt. Många gånger har Aloysius vänt upp och ner på huset och gett sin matte gråa hår. Till sin hjälp har Aloysius de andra familjemedlemmarna, Jocke, Mulle och Florrie, två katter och en hund. Som han också med förjusning terroriserar. Aloysius kräver en värdig behandling, annars utdelas bestraffning omedelbart.
Inget stoppar Aloyosius - den röda katten**

Nya Wermlands-Tidningen:
”En mycket charmig och rolig bok som man är ledsen över att den tar så fort slut.”

Kattliv:
Högsta betyg, fem katter.

Pressens Tidning:
”För varje sann kattälskare.”

Förord

Teckningar av Peter Wallström

Aloysius föddes mitt i mörkaste vintern. Redan flera veckor tidigare var det bestämt att han skulle bli vår nya katt. Efterträdare till den så saknade Nisse. Det var Aloysius mamma som bestämde att så skulle det vara. Hon var en sällsynt klok och förständig kattmamma, som redan då hon hade sina ungar i magen letade nya hem till dem. Så när jag en dag uppenbarade mig för henne såg hon chansen att ge mig en kattunge. Hon hoppade upp i knät när jag satt och drack kaffe tillsammans med hennes matte, rumsterade runt en del och tryckte så ner hela sin stora mage.

– Ska hon ha ungar? frågade jag och fick en bekräftande nick från matte.

Aloysius mamma var en mycket vacker, sköldpaddsfärgad och långhärig katt. Hon var dessutom väldigt charmig.

– Då vill jag ha en av dem, om någon av

© *Ylva Wallström*

dem är röd, fortsatte jag utan att egentligen tänka mig för.

Aloysius mamma lyssnade belåtet, tryckte magen ändå hårdare mot mig, sträckte behagfullt upp framtassarna mot mitt ansikte och mötte min blick. Jag kan svära på att hon log.

Samtidigt kom Aloysius pappa smygande in i köket, stor, svart och långhårig. Mycket medveten om hur praktfull han tog sig ut hoppade han upp på köksbänken och tog sig lite mat.

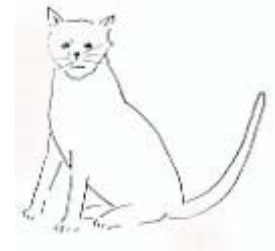
Några veckor senare nedkom Aloysius mamma med fem kattungar och där fanns förstås en röd hane. Tio veckor väntade jag på att få ta hem honom. Jag var och hälsade på honom flera gånger och han visade redan då att han var precis lika självmedveten som sin far. Han skulle säkert klara av att tampas med katterna och hunden hemma hos oss. Liten och ullig var han men en hårding både i umgänget med sina syskon och med familjens stora golden retriever.

Det har gått några år sen dess – händelserika år. Aloysius vände upp och ner på vårt hus

flera gånger om. Han hängde i gardiner, klättrade på väggarna, retade gallfeber på de gamla katterna Jocke och Mulle och gav matte gråa hår. Den enda Aloysius hade lite respekt för var vår gamla tik som noga skötte om honom när han var liten, som han sov tillsammans med och förlitade sig på under skogspromenaderna. Henne dyrkade han och aktade sig noga för att göra något som hon inte skulle tycka om.

Det är om Aloysius första år hos oss den här boken handlar, men också om Mulle, Jocke och hunden. De djur som tillsammans med husse och matte, hönsen och påfåglarna delar bostad i en skånsk skogsdunge.

Jocke är äldermannen i gänget, en strikt kattherre i övre medelåldern. Med sin stålgrå päls och vita krage och sina oklanderligt vita tassar är han en prydnad för kattsläktet. Han uppför sig alltid väl – är egentligen ibland lite för väluppfostrad. Han har med framgång fosttrat både kattungar och hundvalpar - ingen dock tillnärmelsevis så bångstyrig som

Aloysius. Han håller på sin värdighet, vilket inte alltid är så lätt i umgänget med husets övriga invånare.

Från början tyckte Jocke inte det var något vidare att bo hos oss. Han kom till oss som vuxen eftersom hans tidigare matte inte längre hade möjlighet att ha honom kvar. I tre år hade han bott i en liten lägenhet mitt i Malmö i ett så högt hus att inte ens flugorna letade sig upp till honom. Därför var det en besvärlig omställning för honom att bli lantkatt.

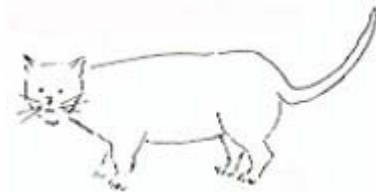
Efter några månader hade han dock kommit fram till att det hade sina fördelar att bo nära naturen. Den dag han fångade sin första mus var han mäkta stolt och avlämnade den på köksgolvet tillsammans med en liten grästuva som han i jaktens iver också hade fångat i munnen.

Klok och vis har han blivit – kanske den visaste av oss alla. I alla fall är han en överlägsen läromästare när det gäller att hitta livets goda och att njuta av varje

stund. Aloysius är nog den enda som lyckas rubba Jockes cirklar och röra till det för honom. Mulle är flera år yngre än Jocke. Hon är en ganska surmulen svart kattfröken med vit krage och vita strumpor med eleganta strumpeband bak. Hennes stora intresse i livet är mat och sömn. Hon har lätt för att bli fet trots att hon i unga år verkligen försökte motionera, bland annat idkade hon styrketräning i grannens döda äppelträd. Att träffa Aloysius var för henne en skräckupplevelse. Hon hämtade sig och har till och med lärt sig leka med honom – även om det tog några år innan hon vågade jogga runt med honom i huset.

På äldre dagar har hon accepterat sin korpulenta kropp och skäms inte för att ligga i soffan och visa upp hela den runda magen. Hennes något korta ben gör förstås att hon aldrig någonsin kunde ha blivit den gracila och smidiga katt hon försökte efterlikna. Nu tror jag att hon har hittat sin trivselvikt och den värdar hon

ömt genom att så fort hon får möjlighet norpa åt sig godsaker, allt från korvskivor till tomatklyftor.

Emellanåt är hon glad och social, för att plötsligt övergå till att leva eremitliv i källaren en tid. Då vill Mulle vara i fred och ägna sig åt meditation och en hel del navelskåderi. Det har till och med Aloysius fått lära sig att respektera.

Hunden heter egentligen Florrie, men eftersom hon är hund hos oss kallas hon ofta bara för Hunden. Detta ser hon inte alls som något nedsättande utan snarare som en hederstitel. Hon är Hunden Florrie, hundarnas hund, den snällaste och raraste varelse man kan tänka sig, även om hon då och då minsann kan ställa till med hyss hon också.

Hon är katternas skyddsängel och varnar dem för faror. Skäller hunden springer katterna genast och gömmer sig tills de vet vad som är på färde. De blir våldsamt irriterade på hennes ibland lite för aktiva härjande i huset och då får hon en avbasning av Jocke. Sittande på köksbordet smäller han till henne med tassens sam-

tidigt som han grälar på henne, tills hon förstår att gå och lägga sig.

Aloysius ankomst till huset blev för hunden en glädjens tid. Hon tog sig genast an den lilla kattungen, höll honom ren och lekte med honom. Aloysius ser henne fortfarande som en värmekälla han drar nytta av kalla vinterdagar, men leken har de slutat med. Aloysius blev till slut alltför våldsam för hunden. Hans vassa klor rev henne både här och där och till slut sa den så timida hunden ifrån och Aloysius förstod att ta det lugnare.

Hunden saknar nog den tid då kattungen så fint sov mellan hennes framtassar eller hoprullad mot hennes mage, men hon hittar ständigt nya små varelser att ta sig an.

En röd ulltuss

Nu har han kommit, vår nye buse. Redan har han visat oss att han är en mycket bestämd och självmedveten liten herre. Helt utan respekt för sina nya kamrater studsar han omkring i vårt hus. Som en röd ulltuss flyger han utför trappan, klättrar uppför gardinerna eller hoppar ner i badkaret.

”Gamlingarna” stirrar på honom med ömsom mord, ömsom kärlek i blicken. Då och då får han en dask av Jocke eller Mulle. Och när hans klor känns för vassa ger hunden honom ett litet tjuvnypp. Men inget av detta bekymrar lillen det minsta. Han är lika glad och lycklig vad som än händer.

Redan innan han gjorde entré i vårt hus döptes han till Aloysius. Det namnet hittade jag i en bok för många år sen och då var det givet till en teddybjörn. Eftersom vår Aloysius påminner om en ullig björn passade namnet honom perfekt.

Tio minuter efter sin ankomst tågade han med bestämda steg runt i huset som om han aldrig hade gjort annat. Han inspekterade kattlådorna, invigde dem och sträckte sen ut sig i soffan.

Så skulle han presenteras för gamlingarna, en efter en.

Hunden blev jättelycklig och hälsade honom välkommen genom att tvätta hans öron och kolla att han också var ren där bak. Aloysius, som redan var van vid hundar, fann sig snällt i den behandlingen.

Jocke mönstrade den lilla kattungen mycket noga. Med viss misstänksamhet snusade han på honom och bestämde sig sen för att den lille nog behövde en åthutning. Fräsande backade han bort samtidigt som han gav Aloysius några örfilar.

Mulle flyttade ner i källaren i samma se-

kund som Aloysius trädde innanför ytterdörren. Det beteendet var inte oväntat, för hennes mest utmärkande drag är inte sällskaplighet. Hon vägrade låta sig presenteras för det äckliga krypet. Fortfarande tycker hon att Aloysius är det läskigaste vi har dragit in i det här huset, men hon har flyttat upp från källaren och återgått till ett normalt liv framför braskaminen. Hon har nu till och med luktat på Aloysius en gång. Någon närmare kontakt med Aloysius vill hon dock inte ha. Sjungandes långa smådevisor talar hon om för honom att han inte ska komma för nära.

Det kommer att ta lite tid för Mulle att acceptera vår nye familjemedlem, men med tålamod och övertalning övervinner hon nog sin avsky för honom. Även om hon säkert aldrig kommer att ta honom till sitt hjärta. Där finns bara plats för Mulle själv.

Jocke är vänligare till sinnet och har tagit på sig ansvaret för den lilles uppfostran. Han visar Aloysius vad man får göra och vad man inte får göra.

Ibland går Jocke då ganska handgripligt tillväga och åtskilliga örfilar har utdelats. Men han är också en första klassens lekfarbror som Aloysius klättrar på, tuggar på och jagar genom rummen.

Långa stunder kan de brottas och busa. Liggande ovanpå Jocke med framtassarna runt den stora kattens hals kämpar Aloysius febrilt för att äta upp Jockes öron. Med en ängels tålamod finner sig Jocke länge i den behandlingen, men när det blir för jobbigt fräser han och går sin väg. Medan Aloysius oberört skuttar efter Jockes svans. Aloysius ger sig aldrig!

Fridstöraren

Det var på håret att det här kapitlet aldrig blev skrivet. Aloysius har nämligen fått för sig att han är en dokumentförstörare och arbetar intensivt med att förrinta alla papper han kan hitta. Så mina manusblad ligger illa till!

Detta och mycket annat ingår i hans ständiga arbete med att vända upp och ner på hela vårt hem. Inget är sig likt längre. Gardinerna blir allt fransigare, resterna av mina blommor hänger i slaka strimlor från krukorna och ”gamlarna” söker utmattade skydd undan Aloysius aldrig sinande lekidéer.

Mina tidigare kattungar var rädda och sjuka vildkatter, som behövde massor med mat och omvårdnad. De varken orkade eller vågade leka och busa. Deras få och ganska töntiga försök till lek slutade alltid så fort de upptäckte att någon tittade på.

De kurade helst ihop sig hos en varm och trygg matte. De hade inte ork nog att

hänga i gardiner, busrusa uppför trappan eller riva mina manus i små, små bitar.

Allt detta och en hel del därtill orkar däremot Aloysius!

Det tog inte många dagar för Aloysius att upptäcka att på mattes skrivbord finns massor med spännande ”leksaker” och genast inrättade han sig där. Han roar sig av hjärtans lust med att slänga ner alla lösa föremål på golvet, riva sönder papper och tugga på mina fingrar när jag försöker skriva något.

När detta blir tråkigt hoppar han ner på golvet för att knuffa undan alla pennor, suddgummin, gem med mera som han petat ner från skrivbordet. In under bordet ska prylarna, allra

längst in i hörnan! Så att matte inte når dem så lätt! Det är så kul att klättra på henne medan hon kryper runt och letar.

Tack och lov blir han fort trött och behöver ständiga tupplurar. Då får vi andra också en chans att återhämta våra krafter, umgås lugnt och värdigt, rätta till kläder respektive päls och försöka åter-

ställa ordningen i huset.

Aloysius har skaffat sig flera favoritsovplatser. Liksom de andra katterna gillar han att slumra i soffan och i sängarna, men han är också förtjust i att krypa upp på inspelningsknappen på telefonsvararen och har redan lyckats spela in sin favoritmusik från skrivbordsradion, mattes knattrande på datorns tangentbord och ett av mattes raseriutbrott över att finna minnesanteckningarna från den senaste intervjun i små bitar under skrivbordet.

När han tycker matte är för högljudd och besvärlig vinglar han sömnigt iväg och letar rätt på hunden. Denna fungerar som hans stora varma kudde. Hos henne kryper han ihop och sover djupt. Där kan inget hända honom. Han litar fullständigt på att hon ska vaka över honom.

Och det gör hon. Hon skulle inte låta något ont hända den lille katten. Så länge han ligger där törs hon knappt andas. Försiktigt snusar hon på honom, suckar och ligger kvar.

De är så söta tillsammans att jag knappt kan släppa dem med blicken och återgå till arbetet.

Aloysius lag

När Aloysius hade varit hos oss några dagar upptäckte jag att han kliade sig väldigt mycket i öronen. Jämt och ständigt satt han och sprätte med en liten tass. Vid närmare undersökning visade det sig att hans öron var fulla med något mörkt och kletigt. Så vi åkte till veterinären, som konstaterade att han hade fått öronskabb.

Ve och fasa! Vad hade han fått det ifrån? Hade han smittat de andra?

Svaret på frågorna fick jag snart. Aloysius hade smittats av sin mamma och sen i sin tur smittat hunden och Jocke. Veterinären gjorde rent Aloysius små öron, trots kattungens vilda protester. Han är inte vidare medgörlig när det är något han inte gillar. Så fick han svidande droppar i öronen och som avslutning på besöket stack vi honom i skinnet mot kattpest.

Efter allt detta var Aloysius säker på att hela världen hade blivit tokig. Men han glömmer snabbt. Redan efter några sekunder spatserade

han nyfiket runt på golvet, redo att upptäcka allt som fanns av intresse hos veterinären.

Detta var bara början på en lång tids öronbehandling. sen dess har vi varje vecka tvingats rengöra tre par öron. Mulle har hittills klarat sig och lär så göra även i fortsättningen. Hennes inställning till nykomlingen har visserligen mjuknat betydligt, men det innebär inte att hon accepterar någon närkontakt.

Hunden finner sig snällt i öronbehandlingen. Hon till och med njuter av den. Allt är därför gjort i en handvändning. Inget bråk och gnäll.

Jocke och Aloysius har en annorlunda inställning. Så fort jag kommer med bomullspinna och droppflaska springer de allt vad de kan.

När de väl är infångade krävs husses assistans. Försök att ensam hålla en ovillig katt och samtidigt tvätta kattens öron! Det går inte!

Jocke har den för katter sällsynta egenheten att han kan fälla ner sina öronlappar så att det blir nästan omöjligt att komma åt innerörat. Med all kraft trycker han ner öronlapparna, hela hans ansikte blir rynkigt av ansträngningen.

När jag efter en hård kamp ändå lyckats göra rent och droppat i hans öron lubbar han iväg, mycket indignerad. Samtidigt skakar han våldsamt på huvudet och dropparna skvätter omkring.

Aloysius kan inte fälla ihop sina öron, men han kan rivas, bitas och skrika. Arg som ett bi, ivrigt klösande husses armar bråkar han sig igenom hela behandlingen, som därför tar väldigt lång tid. Och inte blir hans humör bättre när allt äntligen är klart.

Nej, han springer visserligen ifrån oss, men innan humöret runnit av honom tvärvänder han och rusar på vad som finns närmast. Ibland råkar det vara ett människoben, ibland är det stackars Jocke. Med uppdämd ilska anfaller Aloysius, biter och klöser en stund för att sen promenera iväg med stolta steg.

Tro inte att man kan behandla Aloysius hur som helst! Bär någon sig illa åt mot honom måste bestraffningen utdelas omedelbart, oavsett om den drabbar någon som egentligen är oskyldig. Detta är Aloysius lag.

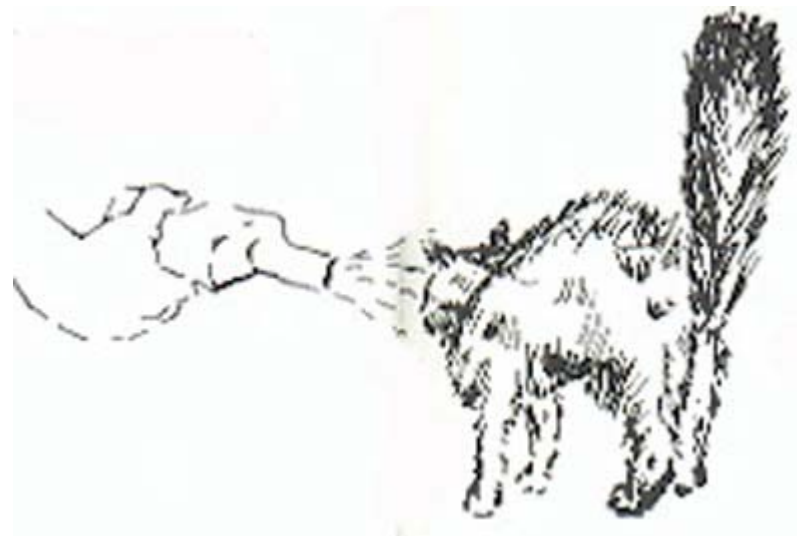
Nosen i blöt

Aloysius har många intressen. Det senaste är matlagning. Trots att jag nu i flera månader har försökt få honom att förstå att han inte är välkommen på diskbänken när jag lagar mat, ger han sig inte. Han ska vara med och han är fruktansvärt envis.

Inget verkar kunna stoppa honom. Vad jag än hittar på så kryper han bara ihop, lägger öronen bakåt och kämpar emot allt vad han kan tills mitt anfall är över. Sen marscherar han ånyo mot diskbänken och godsakerna.

Men det går inte att ha en katt sittande mitt bland matvaror, byttor och kastruller. Aloysius äter ju upp all maten. Det är också ohygieniskt och dessutom är det farligt för Aloysius. Knivar är vassa och spisen varm.

Aloysius är emellertid oemottaglig för alla argument mot hans närvaro vid matlagningen. Han tycker han har sin fulla rätt att äta upp allt

och slicka alla skålar.

– Jag är ju katt, säger han, och som sådan är det mitt adliga privilegium att ta för mig av vad jag vill ha.

När jag pratar om det ohygieniska i hans närvaro blir han förolämpad och protesterar vilt:

– Menar du att jag skulle vara smutsig!

Och när jag omtänksamt påpekar farorna utbrister han:

– Tror du att jag är så dum att jag inte begriper att spisen är varm och knivarna vassa och att jag aktar mig noga.

Katter är smarta djur!

Så med de argumenten kommer jag ingenstans.

I ett desperat försök att fostra honom hittade jag på att använda en gammal ketchupflaska som vattenkanon. Den vanliga blomsprutan gjorde ingen verkan. Men ett rejält tryck på ketchupflaskan sprutade ut bortåt en halv deciliter vatten med en kraftig stråle.

Beväpnad med den välfyllda plastflaskan satte jag igång med dagens middag, som skulle bestå av köttbullar och makaroner, vilket är en av Aloysius älsklingsrätter.

Aloysius sniffade i luften och stönade väl lustigt fram ett ”åh, köttfärs!”.

Så stormade han fram mot köttbullarna. Jag var redo. När han befann sig på lagom avstånd fyrade jag av en rejäl vattenstråle. Fullträff! Vattnet rann ner över hans ansikte – som genast drogs ihop av ilska. Han backade några steg, satte sig och tittade på mig med två arga streck till ögon.

– Ha, nu fattade du, va? triumferade jag.

Du ska inte vara på den här sidan diskhon när jag lagar mat. Nu vet du det!

Då vände han och hoppade upp i korgen ovanpå diskmaskinen. Där snurrade han runt några varv, krefsade lite och satte sig att kissa!

Jag trodde knappt mina ögon. Med ett vrål slet jag honom ur korgen och rusade med honom till badrummet och kattlådan.

Sprattlande motsatte han sig min behandling och vägrade absolut att krypa in i lådan.

– Vadå kissnödig, fräste han och försvann som ett rött streck ut ur badrummet, flög upp på diskbänken och slukade två köttbullar i förbifarten.

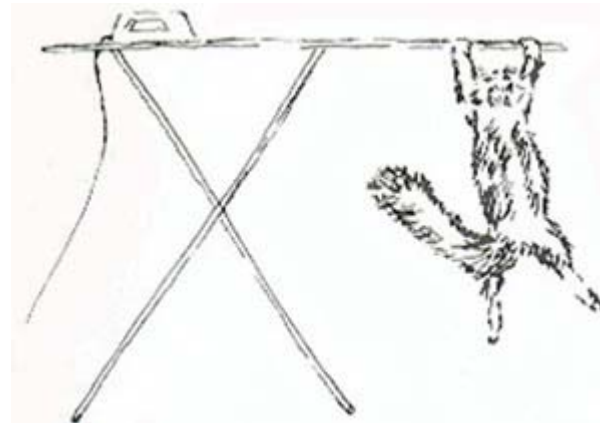
För dagen inställde jag därmed alla vidare uppfostringsförsök. För att rädda resten av vår middag förvisade jag i stället Aloysius till källaren en stund.

Hemhjälpen

Aloysius har tagit tjänst som mattes allt-i-allo. Ett arbete som han påtagit sig helt frivilligt. Det innebär att han hjälper mig med alla sysslorna i hemmet. I alla fall upplever han det som om han hjälper till och deltar i arbetet. Jag upplever det för det mesta som något helt annat.

Han börjar dagen med att hjälpa mig äta upp min frukost. Sen hjälper han mig att plocka undan på bordet och diska. Medan jag sköter de utomhusliga morgonsysslorna tar han sig så en, som han tycker, välförtjänt morgonlur för att orka med dagens fortsatta arbete. När jag kommer in är han genast med på noterna och assisterar intresserat med bryggningen av förmiddagskaffet.

Glatt följer han mig sen till mitt arbetsrum och installerar sig på skrivbordet, med förkärlek mitt på den tidning jag ska läsa. Det är för att han verkligen ska kunna vara till nytta, menar han, så att han blir väl insatt i alla frågor.

Då och då måste han ta en liten paus i arbetet och ligger då företrädesvis på rygg i mitt knä och sover djupt.

När det är dags för lunch är han alltid först nerför trappan. Högt och gällt talar han om för mig att han efter allt arbetandet är mycket hungrig. Han rynkar ihop hela ansiktet och öppnar munnen på vid gavel och ser vansinnigt söt ut. Så det är klart att han får lite lunch.

Sen tycker han att han behöver min lunch också för att orka med eftermiddagen. Den inleder han med en liten tupplur under skrivbords-lampan, liggande på dagens post, innan han börjar rensa skrivbordet från allt som han anser vara onödigt, det vill säga det mesta.

Han hjälpte mig med vårstädningen här-
omdagen genom att kasta sig ut genom fönst-
ret jag putsade, välla ner blomkrukor, jaga
dammsugaren och dammtrasan och leka i vat-
tenspannen. När jag med hans hjälp till slut var
klar och stod och beundrade vårt rena fina var-
dagsrum (det gäller att titta noga, för det varar
inte så länge), hörde jag hur det knastrade vid
sidan av bokhyllan. Mina eterneller dalade så
sakta ner på golvet. En och en föll de rosa blom-
morna.

– Matte, jag kastar det här skräpet, sa
Aloysius när jag dök ner på honom där han satt
och tuggade eternellerna i små, små bitar. I ett
anfall av ursinne slängde jag sen hela blom-
buketten i braskaminen.

I går kväll hjälpte han mig med att sy gardi-
ner. Han är väldigt duktig på att klättra på stryk-
brädan. Nu lärde han sig gå ”armgång” runt
hela kanten. Lycklig och glad hängde han öm-
som ner från strykbrädan, ömsom i de gardiner
jag satte upp. Det blir ett mycket speciellt fall
på tyget när det hänger en katt i det.

Tvättlinetarzan

För några veckor sen hittade jag en genomvåt
och lindrigt ren tröja på golvet i köket. Jag kände
igen tröjan som en av dem jag på morgonen
hade tagit ur tvättmaskinen och sen hängt till
tork. Men nu låg den mitt på golvet i köket.

Efter nästa tvätt hittade jag två av husses
sockar, en i vardagsrummet och en i köket. De
var också våta och kom från klädstrecket i käl-
laren. Jag tittade misstänksamt på de fyras gäng
och undrade vem som fattat tycke för att bära
runt blöta klädesplagg.

Hunden kunde det nog inte vara. Hon är
visserligen förtjust i att bära men kan inte
komma ner i källaren. Katthaspen på dörren
hindrar henne. Varken Jocke eller Mulle har
någonsin visat intresse för våta kläder, så det
måste förstås vara Aloysius.

Han älskar ju att hänga tvätt. Det är nästan
lika populärt som att laga mat eller att städa. Så
när jag går ner i källaren springer han alltid med

för att kolla om vi inte ska hänga tvätt. Med förväntansfulla steg trippar han in i tvättstugan och placerar sig vid tvättmaskinen.

Om jag i stället går till frysen blir han väldigt besviken. Det är inte alls lika kul, alldeles för kallt. Han har förstås varit nere i det köldhälet och undersökt läckerheterna. Kylan fick honom dock att endast göra en snabbinventering.

Nej, tvätten är kuligare. Efter hand som jag hänger upp kläder, lakan och handdukar brukar han klättra upp och ner bland den rena tvätten. Galant slänger han sig från en handduk till en tröja och kastar sig sen ända upp till klädstrecket.

Att jag hela tiden puffar ner honom och förmanar honom att låta bli bryr han sig inte om. Han leker Tarzan i djungeln och då ska inte någon tråkig matte komma och lägga sig i.

En lek som han nu tydligen tänkte leka även i köket eftersom han börjat släpa upp de våta klädesplaggen.

Jag var lite undrande inför att han orkat dra

med sig den tjocka och i vått tillstånd mycket tunga bomullströjan uppför trappan. Kunde han verkligen klara det själv?

Jo, visst kunde han det. Det tog inte många tvättar till innan jag hittade honom hårt arbetande i källartrappan. Denna gång hade han dragit ner en frottéhandduk från klädstrecket och var på väg upp till köket med den.

Med handduken mellan tänderna kämpade

han sig träget uppåt. Ömsom släpade han handduken efter sig under magen, ömsom drog han den baklänges, ett trappsteg i taget.

När jag försiktigt undrade vad han höll på med tittade han på mig som om jag var en idiot. Ser du inte det? Jag släpar ju hem en lian som vi ska hänga upp på köksstolarna så att jag sen kan slänga mig i den och utstöta hemska vrål så att jag skrämmer alla de andra.

Jag kunde mycket väl föreställa mig hur roligt det skulle ha varit, men tog i alla fall handduken ifrån honom och bar ner den i tvättstugan igen. Ren var den inte längre, så den åkte tillbaka till smutstvätten.

Numera hänger tvätten bakom läs och bom, men Aloysius får leka medan jag hänger upp den. Lite kul måste han ju få ha!

Stärkt ur krisen

Mulle har hämtat sig efter chocken att få en ny katt i huset. Det tog tid men det gick ändå fortare än jag hade väntat. Bit för bit återgår hon nu till det liv hon levde innan Aloysius inträdde genom våra dörrar. Och mer än det. Den sura och egensinniga Mulle verkar plötsligt vara på väg att förvandlas till den glada och sällskapliga Mulle.

En tid gick jag omkring med dåligt samvete över att jag varit så dum att jag dragit in en kattunge i huset. Mulle höll mest till nere i källaren och hade ett jagat uttryck de få gånger hon kom upp till oss andra.

Hennes skräck för Aloysius tog sig ibland rent löjliga uttryck. Men så upplevde nog inte Mulle det. Bara Aloysius kom i hennes närhet skrek hon i panik och rusade därifrån. Jag kliade henne och hon mädde prima... ända tills Aloysius dök upp. Innan jag hann hejda honom hoppade han ner från sängen, rakt på den flyende Mulle.

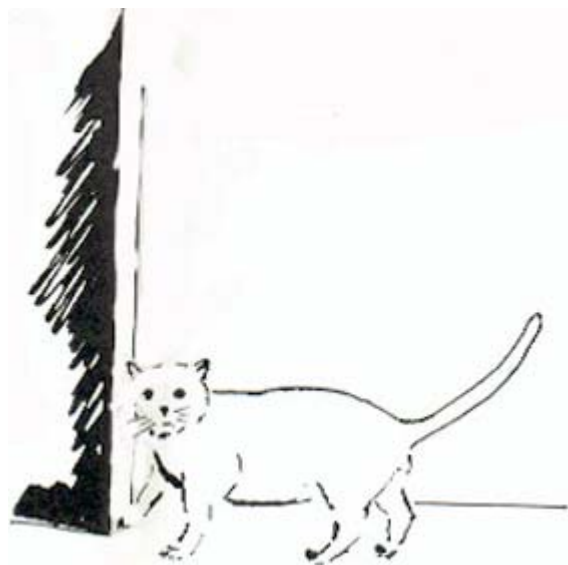
Aloysius som tyckte det var ett mycket lyckat skämt hoppade jämfota av glädje när Mulle återigen rusade mot källarens trygghet. Jag tyckte alltid så synd om henne att jag tvingade mig att lämna sängvärmen för att gå ner i källaren och prata lite med henne. Hon lät sig till slut bevekas och kom med upp till sovrummet igen. Aloysius var fortfarande på hugget och förberedde genast nästa hopp. Men den här gången hann jag fånga honom och talade mycket bestämt om för honom att han var den ende som uppskattade skämtet.

Trots Mullens långa pina tror jag att Aloysius respektlöshet har varit bra för henne. Hade Aloysius inte varit så framfusig hade det nog tagit henne mycket längre tid att inse att kattungen inte är farlig.

Hon har nu börjat besöka mig i mitt arbetsrum så gott som varje dag för att sitta på skrivbordet en stund och det har också hänt att hon kommer för att sitta knät. Hon surrar som en liten maskin och står till och med ut med att bli kliad bakom öronen. På kvällen kommer hon för att sova i sängen där hon har reserverat platsen längst ner till vänster.

Jag kan knappt tro att det är sant. Hon den egensinniga, som på sin höjd kunde tänka sig att använda min mage som studsbräda när hon hoppade från byrån vid sängen, hon ska nu ligga på samma mage och bli klappad och småpratad med en liten stund varje kväll. Inte ens den framfusige Aloysius kan flytta på henne, trots envisa försök. I kraftiga ordalag talar hon om för honom att han verkligen får lägga sig någon annanstans. Hon tänker minsann inte flytta på sig. Just nu är matte hennes!

Och Aloysius ger med sig. Mulle är den enda som fått honom att lyda.

Sällskap hjälper

Vi har haft lite problem med Aloysius pott-träning. Han har liksom inte riktigt förstått det här med att man ska gå på lådan titt och tätt. Han har själv letat reda på alternativa toaletter men dessa har inte alltid legat på de lämpligaste ställena även om jag måste säga att de varit väldigt finurligt uträknade.

Han hittade på att i diverse avlopp kunde man nog uträtta sina behov. Det innebar att han satte sig i badkaret, i tvättstället, på golvbrunnen, i vasken och i diskmaskinen. Det gick ju inte att ha det på det viset. Så ganska snart fick han klart för sig att köket absolut inte var någon toalett.

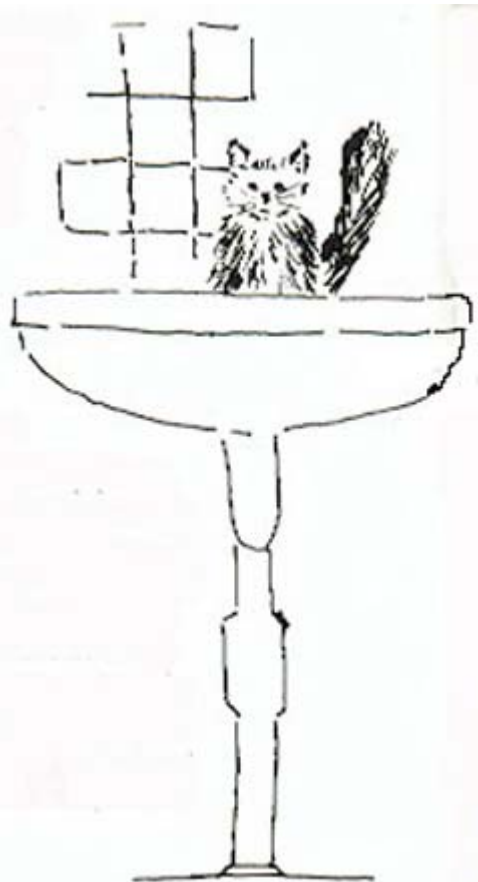
När det gäller badrummet var jag lite mer kluven. Bättre att han kissade där än någon annanstans, tyckte jag, men i alla fall försökte jag varje gång jag kom på honom förpassa honom till kattlådan.

Det gick ganska bra ett tag och jag trodde

han begrep vad som gällde, men så fick han återfall på återfall. Mitt framför mina ögon kunde han sätta sig och skvala i vasken i köket och dessutom började han använda min papperskorg som toalett på arbetstid. Det började bli ganska besvärligt. Mätte inte Aloysius sätta sig i vasken när svär-mor är här!

Jag kunde inte begripa varför han gick på lådan bara ibland. Han verkade ju då ha helt klart för sig hur det gick till. Hans läd-besök förorsakade alltid ett intensivt grävande och trampande i sanden och jag tyckte han såg belåten ut när han väl satt där.

Jag började noga studera hans toalettvanor för att försöka lösa problemet. Efter

mycket funderande kom jag till slut på det. Gåtans lösning var sällskap. Aloysius ville inte lämna det han höll på med eller oss andra. Han ville att vi alla skulle gå på toaletten samtidigt, ja i alla fall kunde matte gott följa med.

Jag upptäckte att när jag reste mig från skrivbordet för att göra ett besök i badrummet följde Aloysius nästan alltid med mig. Och samtidigt som jag satte mig på min toalett satte han sig på sin. När jag spolade krefsade han skyndsamt över vad han hade presterat och så var vi bägge klara och kunde återgå till våra sysslor.

Gick jag ut i köket i stället för på toaletten satte sig Aloysius i vasken. Man tager närmaste toalett, blev hans regel. Och det innebar förstas att om jag inte alls gick ner satte han sig i papperskorgen när han inte kunde hålla sig längre.

Men nu har vi hittat en lösning. Jag gör regelbundna kisspauser och följer honom på toaletten, om jag tror att det är dags.

Så vi är båda nöjda. Aloysius behöver inte gå ensam på toa och jag slipper ett bekymmer, som alltid kan bli ett problem när det gäller katter.

Äggorgien

Det är nästan aldrig tyst i det här huset. Alltid är det någon som väsnas någonstans. Katterna busar, hunden slaskar i sig vatten eller rotar efter matrester i köket, någon pryl åker i golvet eller Mulle fräser åt Aloysius.

Det här oväsendet är något man vänjer sig vid. Det blir en vana att fråga sig: "Är det dags att ingripa eller inte?" och sortera ljuden efter svaret.

Så när jag hörde en duns av något som föll i golvet i köket gick jag i minnet igenom allt som möjligen kunde ha trillat. Hade jag glömt plocka undan något?

Nej, jag hade tagit bort allt som kunde vara av intresse för det fyrbenta gänget och det lät inte som om något hade gått sönder. Så jag fortsatte i lugn och ro mitt arbete.

Det var tyst. Inga fler konstiga ljud oroade mig. Efter ett par timmar började min mage kurra – det var dags att laga lunch.

I köket var hela golvet täckt av en kladdig massa, bestående av äggula, äggvita och äggskal. Där hade en jättelik äggfest pågått. Dunsen jag hört var trettio ägg som föll i golvet! Denna dag skulle husse ha tagit ett fack ägg med till en arbetskamrat. Men facket hade blivit kvar på diskbänken.

Festprissarna var förstas som bortblåsta. De hade hört mina steg i trappan och snabbt räknat ut att kalaset var över. Alla utom Aloysius som ännu inte har lärt sig någonting om de regler som gäller i det här huset.

Nöjd över att äntligen vara ensam med allt det goda spatserade han runt i smeten och lapade i sig litet äggula här och där.

Hans lilla mage var som en ballong, där han rultade omkring, kladdig och kletig över hela kroppen. Någon idé att skälla på honom var det inte, han begriper ju ingenting och dessutom är jag övertygad om

att det inte var han som hade vält ner äggen.

Hunden var som uppslukad av jorden. När jag äntligen hittade henne låg hon och slumrade bakom husses säng. Sömnigt försökte hon tala om för mig att hon hade sovit i timmar och alls inte varit inblandad i äggorgien, men att döma av hennes kletiga päls och smutsiga tassar så ljög hon.

Borta var också Mulle och Jocke som bägge sökt skydd i källaren, där de frenetiskt försökte utplåna spåren av ägg från pälsen.

Ja, olyckan var ju redan skedd, så det var bara att ta fram golvmoppen och skurhinken..

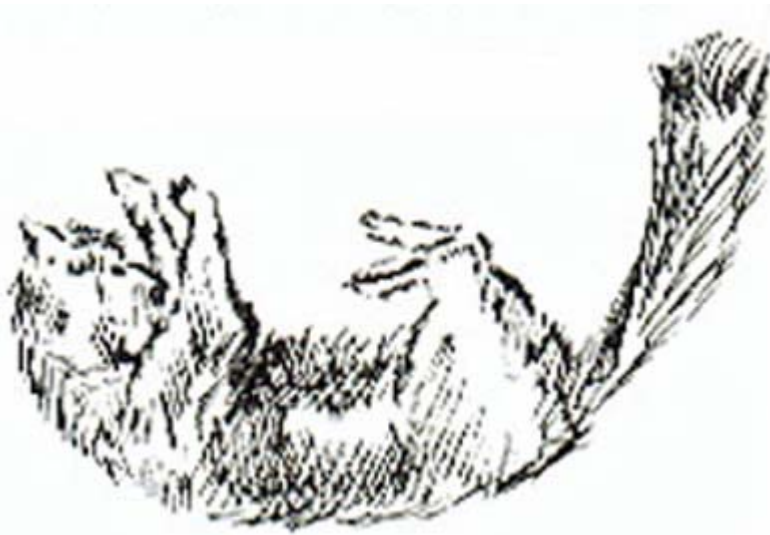
Aloysius hjälpte mig mycket tjänstvilligt att plocka reda på alla äggskal. Glatt lade han sig sen på rygg runt golvmoppen och lät sig torkas omkring i smeten. En av hans favoritlekar är nämligen att leka golvmopp och nu var det liksom på allvar och ändå roligare!

När vi var klara sköljde jag både katt och mopp i badkaret, något som Aloysius tyckte var lika roligt som själva moppleken. När köket, hallen och matrummet återigen såg ut som vanligt

kom de tre busarna smygande från sina gömställen. Alla tre tittade förebrående på lille Aloysius.

Tänk vad den lille busen ställer till med! sade de. Där ser du hur det går när man tar in sådana där ouppfostrade småbarn i huset. Du skulle ha lyssnat på oss!

Kopplingar

Jag har alltid undrat hur man lär en katt att gå i koppel. Då och då ser jag praktexemplar av kattsläktet som lugnt och städat är ute på promenad med husse eller matte. Föredömligt finner de sig i sele och koppel. De kryper emellanåt in bland buskar och snår men trasslar aldrig in sig och följer snällt med när det är dags att vandra vidare.

Mina katter vägrar lära sig sådant. Jag skyller på att de har ett så väldigt stort frihetsbehov och även en ansenlig portion egen vilja. Men det kanske bara är så att jag helt enkelt inte klarar att lära dem gå i koppel?

När Jocke kom till oss kunde han gå ut och promenera fint. Han var så tjugig i sin ljusblå sele med matchande koppel. Men han glömde raskt alla sådana stads-

manér. När han väl vant sig vid lantlivet slängde han kopplet på hyllan.

Några veckor envisades jag och jagade honom varje gång vi skulle gå ut, brottades med honom för att få på selen och gick sen ut med en slagen hjälte. Så jag gav upp! Vi gick ut tillsammans utan någon sammanbindande länk.

Jocke är en väldigt lydiga katt. Han kommer när jag ropar och han går sällan utanför staketet. Så varför bråka om koppel och sele?

Inte gick det bättre med Nisse. Under sitt första levnadsår ville han överhuvudtaget inte gå ut. Dessutom verkade alla tankar på att sätta sele på den rädda vildkattunge han var helt omöjliga. När han så började intressera sig för utelivet var det för sent att lära honom bära sele. Och han hade nog aldrig förlåtit mig om jag hade försökt.

Med Mulle gjorde jag några halvhjärtade ansträngningar. Hon fick en egen röd och väldigt elegant lädersele. Nu var hon ju redan som liten ganska tjock och lat, vilket innebar att det var nästan omöjligt att spanna selen runt hen-

nes feta mage, och dessutom rörde hon sig inte mer än absolut nödvändigt. Det är likadant i dag! Men när hon väl rör sig blir hon fullständigt galen om hon känner att hon sitter fast. Så det blev inga kattpromenader med henne heller.

Så kom då Aloysius till oss och nu skulle jag verkligen lyckas! Det hade jag bestämt. Han var ju en tam och familjeuppfödd katt, så det skulle nog gå bra.

Ja, ni gissar väl hur det gick. Jag lyckades inte med Aloysius heller.

Aloysius hade knappt hunnit in hos oss förrän jag plockade fram Mulles röda gamla sele. Första gången jag satte på honom den gick det väl an, men nästa gång jag kom med den visste han ju vad det var fråga om. Det var inte lätt att spanna de två remmarna runt hans sprattlande lilla kropp. Han fick gå med selen inomhus för att vänja sig och det fungerade till slut ganska bra.

Så var det då dags för vår första promenad. Med Aloysius under armen och en lång lina i

handen begav jag mig ut i trädgården. Aloysius var nöjd ända tills han kände linan spännas. På en tusendels sekund ålade han sig då ur selen och rusade iväg dit han ville. Och så har det varit sen dess!

Aloysius får springa lös i trädgården och jag springer efter honom så gott jag kan. Vi tränar inkallning med godis och jag tycker han är riktigt duktig. Vad gör man inte för en godisbit!

Maskinkärlek

Aloysius är mycket tekniskt intresserad. Alla husets maskiner undersöker han ofta och gärna. Redan som nykomling intresserade han sig för telefonsvararen och har blivit en mästare i att spela in på den. Han kan också spela på knapparna och ibland har han lyckats stänga av svararen när vi är borta.

Sina tekniska studier började han egentligen i köket med de enklare maskiner som finns där. Diskmaskinen var mycket intressant och som den värsta upptäcktsresande klättrade han över den rena disken (med sina lindrigt rena fötter) för att se hur en sådan maskin ser ut allra längst in. Där hittade han en avloppssil i botten och länge försökte han pilla in en av tassarna genom de alldeles för små hålen.

Han fortsatte sina tekniska utforskningar genom att smita in i mikrovågsugnen så fort jag öppnade den. Men där var det nog den uppvärmda steken som lockade mest. Utan innehåll är mikron tråkig, inga spännande skrymslen eller vrår. Så den har han strukit från listan över intressanta lekobjekt.

Därefter var det tvättmaskinen och centriugen som länge drog till sig hans intresse. Snabbt som en blinkning dök han ner i dem när jag öppnade locket. I flera veckor levde jag i ständig skräck för att han skulle komma med i tvätten och bli fintvättad i 40 grader. Jag vet inte hur många gånger jag kollade smutskläderna innan jag stängde luckan och tryckte på startknappen.

Men ingen maskin har ännu så länge på långa vägar fångat hans intresse som telefaxmaskinen. När han hör den sätta igång kommer han rusande om han så sover allra längst nere i källaren. Fullständigt fascinerad följer han sen allt som händer, det är lika roligt att se papper rulla fram ur maskinen som att se mattes papper försvinna igenom den. Han stir-

rar, lyssnar och försöker så kika in i de springor där papperen kommer ut eller försvinner in.

När han för några veckor sen upptäckte att om han med ett jätteskutt hoppar upp på faxen sätter den igång, blev han alldeles till sig. Han snurrade runt på den och visade på alla sätt att han var väldigt uppjagad och ville ha hjälp.

Jag kanske kan skicka iväg mig själv i den här, sade han och tryckte sig platt framför pappersinmatningen.

Hans deltagande i alla sändningar och mottagningar underlättar inte direkt mitt arbete. De tekniska avbrotten blir ibland ganska många, innan alla papper har skickats.

När han tröttnar på att försöka sända iväg sig på faxen är det alltid lika roligt att slita de utmatade manusen eller de ankommande papperen i strimlor. Hjälpsamt drar han alla papper ur maskinen.

Så går det fortare, menar han, men i stället stannar apparaten och piper att något är fel.

Då hoppar Aloysius jämfota av glädje. Maskinen kan prata!

Katt med hopp

Aloysius älskar att sitta i allt som möjligen går att sitta i. Alla askar, burkar, lådor, korgar, väskor med mera som kommer i hans väg måste han absolut provsitta. Han har dock en helt annan uppfattning om sin kroppsstorlek än den verkliga och jobbar då förtvivlat för att komma ner i en burk eller ask som är flera nummer för liten.

Han har kämpat länge för att pressa sig ner i min frimärkslåda. Den är tio centimeter hög, tolv centimeter lång och åtta centimeter bred. Så liten har inte Aloysius varit sen långt innan han lämnade sin mamma, men det förstår han tydligen inte.

Den första veckan han bodde hos oss kunde han kliva ner i lådan med alla fyra benen, men

han kunde inte sitta i den. Han försökte på alla sätt och vis klämma ner baken i lådan, men det gick inte. Han klev ur och klev i, vände och vred på sig och såg väldigt bekymrad ut. Och inte har det blivit lättare! Nu kan den tonårsslaniga slyngeln knappt få ner de stora framtassarna i asken, men fortfarande försöker han komma ner i den.

Frågande tittar han på mig och undrar varför han inte kan sitta i den här lådan, när han ju kan sitta i så många andra lådor.

Han sitter i vasken i köket, i handfatet i badrummet, i burkar på diskbänken och i alla påsar, kartonger och lådor han kommer över. Vigt hoppar han ner, sätter sig tillrätta och sitter där och tittar en stund.

Den är bra den här burken, säger han, sitt- och tittvänlig. Och så hoppar han ur burken och snart sitter han i något annat.

Min papperskorg är han väldigt förtjust i. Där bland papperen kan man sitta mjukt, säger Aloysius, man kan gräva, riva sönder och så kan man sova. Han kan busa där i timmar. Härom-

kvällen härjade han så våldsamt bland pappersskräpet att han höll alla andra vakna. Han rev och slet, hoppade och busade så ljudligt att jag till slut gick upp och stängde ut honom från mitt arbetsrum.

I går upptäckte han att han kunde dyka från hyllan ovanför papperskorgen rätt ner bland alla papper. Det var jättekul, tyckte han, och dök om och om igen. När han hamnade bland papperen rusade han rivande igenom högen, studsade ur korgen, hoppade upp på hyllan och dök igen. Det var hopp fullt i klass med den bästa simhoppare, allt från framlänges med skruv till baklänges i pik, men då och då också ett ordentligt magplask. När han roat sig kungligt i närmare en halv timme blev han förstas väldigt trött. Och mitt i ett hopp somnade han rätt ner bland papperen! Sen sov han sött i korgen på rygg med ett kuvert som täcke och framtassarna pryddigt tryckta mot bröstet.

När han sover så sött kan jag förlåta honom allt och det finns minsann en hel del att förlåta!

Hälsa fint

Aloysius är en mycket artig katt och hälsar alltid hövligt på alla som kommer till oss. Så fort han hör någon vid dörren infinner han sig i hallen för att ta emot dem som än träder in.

Snyggt och fint sitter han och väntar på att gästen ska böja sig ner och klappa honom. Då reser han sig och stryker tillbaka. Det är en mycket viktig ceremoni för Aloysius. Den visar att också han räknas och det är han väldigt noga med att tala om i alla lägen.

När jag eller husse kommer hem möts vi förstas också av Aloysius i hallen. Han väntar snällt tillsammans med hunden tills vi har fått av oss skor och ytterkläder, men sen ska det kelas och småpratats. Han är en lika ivrig hälsare som hunden. De kan näsan trampa ner varandra i sin iver att hälsa mest. Det är inte lätt för Aloysius att tampas med den stora hunden,

men han kämpar på.

Innan jag lärde mig hur viktig hälsningsceremonin är för Aloysius hände det att jag glömde hälsa på honom. Hunden tog all min uppmärksamhet, och jag såg inte den lilla katten. Det var oförlätligt! Aloysius blev så besviken:

– Är hon blind? Ser hon mig inte? undrade han surt där han brottades med hundens ben. När han fick chansen slängde han sig framför mina fötter under hjärtskärande gråt. Det kunde jag ju bara inte missförstå och genast gottgjorde jag min fadäs.

Då blev Aloysius glad igen och när hälsningen var över satte han sig som vanligt på diskbänken för att se vad jag packade upp ur väskorna. Det kan ju finnas en ny pingisboll eller en godbit.

När det kommer gäster som inte förstår hur noga Aloysius är med att hälsa blir han väldigt förolämpad och talar om det så fort han får tillfälle.

Häromdagen tittade en inte så kattvänlig bekant in hos oss. Han gick inte in – skulle bara

låna något – och blev stående på hallmattan för att prata lite. Aloysius satt förstås och väntade på att få hälsa men nonchalerades fullständigt.

Aloysius gav sig inte utan satt kvar och väntade men ingenting hände. Människan bara pratade på! Till slut ilsknade Aloysius till.

– Vad är det här för sätt! Det är verkligen ouppfostrat, menade han. Vad gör man med så här oartiga människor?

Aloysius vet förstås. Plötsligt ryckte gästen till. Aloysius hade pilsnabbt klättrat upp på hans axel. Och satt där belåten med att äntligen ha fångat mannens uppmärksamhet. Ilsket stirrade han gästen rakt i ansiktet.

– Fattar du nu? undrade han surt.

Mannen blev alldeles mällös och stirrade tillbaka på katten. När Aloysius tyckte att han hade uppnått önskad effekt klättrade han ner igen och tågade iväg med svansen i vädret. På sedvanligt Aloysiusvis talde han om för oss alla vad han tyckte om oartiga människor.

– Det är verkligen ingen stil på er nuförtiden, suckade han när han vippade iväg.

Svårfångad mat

Första gången Aloysius såg vår påfågel var han drygt fyra månader gammal. Påfågeln spatserade runt på gräsmattan och Aloysius kom upp från källaren tillsammans med mig och en färgburk. Vi skulle måla trädgårdsmöblerna. Aloysius glömde dock bort allt sådant då han fick syn på påfågeln.

– Matte, så mycket mat! väste han till mig och lade sig platt på magen i gräset.

Han trodde att han var osynlig och började sakta smyga fram mot den stora fågeln. Denna såg förstås genast kattungen men kunde väl inte drömma om att det lilla knytet skulle anfalla. Men det var vad Aloysius hade i tankarna! Här skulle fixas världens brakmiddag.

Han smög genom djungeln, kröp ihop på lämpligt avstånd, trampade några gånger med bakbenen och kastade sig sen med ett jätteskutt fram mot påfågeln. Denna blev lite förvånad över kattungens fräckhet, tutade på påfågels

vis och hoppade undan galant. Aloysius damp i backen men lät sig inte alls nedslås av misslyckandet.

Han riktade snabbt in sig på fågeln igen och gjorde ett nytt jättesprång. Denna gång tog påfågeln det säkra för det osäkra och seglade bort till andra änden av trädgården.

Förvånad dunsade Aloysius ner i gräset och tittade häpet efter sitt byte. Men skam den som ger sig, tänkte han och gav sig iväg för att hitta den igen.

Nu tyckte jag att det fick vara nog. Så jag avbröt Aloysius letande och lurade honom att i stället hjälpa mig med trädgårdsmöblerna. Det gjorde han mer än gärna och var snart fullt upptagen med att äta upp den extra pensel jag förutseende nog hade tagit med till honom.

Påfågeln fick efter den dagen en fullt förståelig aversion mot Aloysius och höll sig så långt borta som möjligt från den röda katten, som blev större för varje vecka.

Under några månader fick Aloysius inte ens chansen att börja fundera på stekt påfågel. Men en dag var turen med honom igen. Vi var ute på vår dagliga motionstur och Aloysius ägnade sig åt att leka racerbil över gräsmattan och bland buskarna. När han en stund vilade under spirean dök påfågeln upp.

Jag har försökt lära den vackra fågeln att komma till mig för att få jordnötter och hoppas på så sätt kunna hålla honom i närheten av hemmet. Påfågeln flyger mycket bra och gör det ofta, långt och gärna.

Nu hade fågeln fått syn på mig och kom intet ont anande spatserande för att få sina jordnötter, men i stället för godsakerna kom en röd blixtnötte ur buskarna. Nu eller aldrig skulle Aloysius ta fågeln. Och han var faktiskt nära att lyckas.

Jag slängde mig efter honom men missade

naturligtvis. Påfågeln fick nästan hjärtslag men hade sinnesnärvaro nog att kasta sig rätt upp i luften. Aloysius landade vid fågelns fötter i samma ögonblick som den flaxade iväg.

I skräck för katten flög påfågeln högre och högre och landade till slut på grannens tak. Där satt den kvar och vågade sig inte ner igen förrän nästa dag.

Jag behöver väl knappast berätta att påfågeln numera helt vägrar komma fram till mig. Jordnötter eller inte, säger den, jag riskerar inte livet en gång till. Kanske ligger det en röd katt någonstans bakom dig.

Så nu får han jordnötterna på hönshusets tak i stället och vi är nöjda med det arrangemanget. Utom Aloysius – han har förstas sina invändningar, men det lyssnar vi inte på.

Matte hänger upp lianer

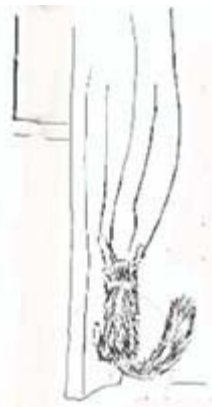
Vid en viss tid av året drabbas jag alltid av något slags omändringsvirus. Den yttrar sig på det viset att jag drivs till att vända upp och ner på hela huset och måla, tapetsera, köpa nya möbler, byta alla mattor och så vidare.

Gänget avskyr förstas allt sådant eftersom alla typer av nyheter och ombyten enligt deras sätt att se är av ondo.

Så när de ser att matte har drabbats av ovan nämnda virus förfasar de sig och kryper undan i sina hörnor. Ja, inte Aloysius förstas, hans ungdomliga nyfikenhet och upptäckarglädje tar gärna överhand och tvingar honom att hänga med på mattes tokigheter.

I år var viruset av gardintyp. De gamla gardinerna har åkt ut och nya hängts upp. Något som Aloysius uppskattat högeligen.

Medan de andra surat har han hjälpt mig med sömnad, strykning och hängning. Det är en gåta att han inte har fastnat i symaskinen el-

ler bränt sig på strykjärnet – men det blir ju inte längre särskilt varmt eftersom han har knuffat det i golvet för många gånger.

Nytt tyg tror jag alla katter är svaga för, också Aloysius. Han blir som hypnotiserad av ett nytt tyg och hänger fast i det med näsan intryckt i mönstret, hur jag än sliter och drar för att få det igenom symaskinen.

Men det allra härligaste som finns, tycker han, är att sova på mattes nya, nystrukna gardiner när han har dragit ner dem från strykbrädan och bäddat ihop dem till en hög på golvet. När han lyckats med det är han omöjlig att flytta på. Visste ni att en katt kan väga två ton, vara lika hal som en ål och dessutom liksom rinna ur händerna när man lyfter den? Så är Aloysius när han vill sova på nya gardiner.

I övermod och under inflytande av omändrings-viruset hittade jag på att sätta upp hellånga gardiner i sovrummet. Hur jag kunde komma på något så dumt vet jag inte. Med

Aloysius i huset var det ju dömt att misslyckas.

Aloysius deltog ivrigt i produktionen av de långa gardinerna och höll på att få hjärtslag av glädje när jag hängde upp dem.

– O´boy, matte hänger upp lianer!

Jag började förstå vad jag hade gett mig in på när jag för femtionde gången lyfte ner honom från gardinstängen där han hängde och tittade på utsikten. Med en ilsket sprallande katt under armen lade jag gardinerna i de rätta vecken och tog sen katten med ner i köket. Där avledde jag honom med lite kattgodis. Han glömde bort gardinerna en stund och ägnade sig i stället åt att reta gallfeber på sina tre kamrater.

När jag sent på kvällen satte mig på sängen för att ställa väckarklockan råkade jag kasta ett öga på gardinerna. Så konstigt de hängde. Båda längderna dinglade mitt i fönstret. Jaså, Aloysius har varit här och lekt i alla fall, tänkte jag, och upptäckte samtidigt att de två gardinerna säkert var minst tio centimeter för långa. De som bara några timmar tidigare hade haft exakt rätt

längd flöt nu ut som brudslöjor över golvet.

Detta krävde närmare undersökning. Jag lyfte på gardinkappan och mysteriet fick sin lösning. Hela gardinstängen hängde ner som ett stort U där under. Den hade inte orkat med Aloysius härjningar.

Jag har nu rätat ut gardinstängen och för ögonblicket är de hellånga gardinerna draperade över den, längst upp ovanför fönstret, och jag funderar på hur jag ska få Aloysius att ge tusan i att leka djungelkatt i dem.

Hundens lycka

Hunden älskar våren för då fylls hennes värld med små djurungar. Det är kycklingar, ankungar, kattungar, lamm och hundvalpar lite varstans och hunden skulle gladeligen ta sig an dem allihop.

Nu har ju dock till hennes stora förtret de flesta ungar redan en mamma, som inte alltid är så trakterad av att få hjälp. Så hunden får inte vara i fred i sin moderslycka. Rätt vad det är kommer den riktiga mamman och kallar på sina telningar och vill det sig illa ger hon sig otacksamt på hunden med näbbar, tänder eller klor. Hunden förstår ingenting och blir ledsen.

När hon häromdagen fick chansen att snusa på tre lammungar på rymmen var hennes lycka fullkomlig. Med ögon mildare än den mest moderliga tacka närmade hon sig de tre busande småttingarna. Svansen viftade svagt och hon försökte göra sig så liten hon bara kunde.

Det är underbart att betrakta henne tillsam-

mans med småttingarna, för hon gör allt hon kan för att se fullständigt ofarlig ut.

De tre lammen blev förstas nyfikna och ställde sig att glo på henne. När hunden stannade och bara stod och såg snäll ut blev en av dem så modig att han gick fram och luktade på henne. Hunden luktade tillbaka och snart stod hon nöjd mitt i flocken av lamm. Hon kollade att de var rena där bak och i öronen och hon luktade och pussade på dem överallt.

Nu hade förstas lammen också en mamma, men hon stod instängd bakom lås och bom några meter bort. När den stora svarta hunden kom för att, som tackan trodde, äta upp hennes barn skrek hon sig hes i sina försök att få dem att komma tillbaka. De ohängda ungarna brydde sig först inte det minsta om henne. De såg ju inget farligt, hunden var bara kul!

Med alla krafter försökte tackan klämma sig ut genom gallret för att rädda sina telningar, men det var bara små lamm som kunde komma igenom där. Till slut trängde dock hennes oro äntligen fram till lammungarna och de skuttade iväg till sin riktiga mor. Kvar stod hunden ensam och övergiven.

När vi kom hem hade hunden fortfarande lammen i huvudet och moderligheten lyste ur hennes ögon. När Aloysius kom och mötte oss innanför dörren sken hunden upp. Aloysius är ju rätt liten fortfarande. Han behöver nog en mamma. Med en vänlig puff knuffade hon ikull honom och kollade att magen var som den skulle. Aloysius blev först alldeles förbluffad och låg kvar på rygg, men när hunden började tvätta hans bakdel fick det banne mig vara nog, tyckte han, och reste sig för att gå sin väg.

Men se det gick inte för sig. Hunden hade andra planer och gav sig i kast med att tvätta hela katten. Hon har blivit tokig, tänkte Aloysius och tittade misstänksamt på henne. Tvi vad äckligt, vad är det hon gör? Kravlande kämpade

han för att komma bort från hunden men hade inte en chans, hundens stora tunga höll honom i schack.

Men den tid är borta då Aloysius förtjust sprattlade när hunden tryckte på hans mage. När hunden hämtade andan ett ögonblick hade han fått nog. Fräsande satte han sig på baken, lyfte framtassarna och drämde till henne allt han kunde.

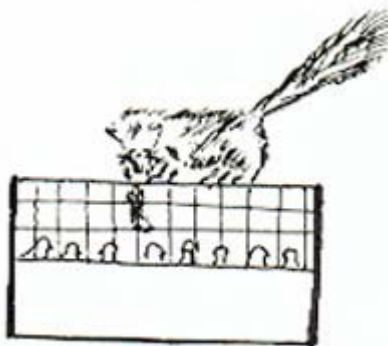
Smack, smack, så vände han och marscherade ut ur köket, stöddigt och självsäkert som bara Aloysius kan.

Hunden suckade och tog sin pipis till filten. Jag tror jag försöker adoptera en ankunge i stället, sa hon besviket.

Inget stoppar Aloysius

Aloysius är utrustad med en fullständigt häpnadsväckande envishet. Han ger sig aldrig när han har föresatt sig något. Detta medför att en hel del av allt som tidigare fungerade utmärkt som kattstoppare inte alls gör det längre. Det ena hindret efter det andra faller till marken och kvar står en belåten röd katt. Att stänga in honom är så gott som omöjligt eftersom han själv öppnar dörrar. Med uthållighet och envishet lyckas han få upp både skåpluckor och rumsdörrar.

När jag häromkvällen fick hem de första nya kycklingarna tyckte jag det var bäst att de bodde några dagar i tvättstugan, innan jag tog ut dem till kycklingavdelningen i hönshuset. Jag ville se att de kom igång ordentligt och var friska och starka. Och det ville Aloysius också!

Han luktade sig till deras närvaro och parkerade sig beslutsamt utanför tvättstugan. Där satt han och funderade på hur han skulle komma igenom den besvärliga dörren, men han hade sådan tur att han kunde smita in med matte. På en tusendels sekund var han uppe på kycklingburen.

Nam-nam, mumlade han när han sträckte in tassarna genom gallret och försökte kroka upp en kyckling på pek-klon. Längre än så hann han förstås inte innan jag var där och slet bort honom från godsakerna.

Tvättstugedörren är väldigt trög, så jag trodde att kycklingarna skulle var säkra där inne. Den dörren skulle han väl inte kunna klara?

Det sista jag gjorde på kvällen var att se till kycklingarna. De var fulla av livsglädje och jag stod länge och tittade på dem där de härjade i matskålarna. Aloysius satt utanför dörren och svor långa eder över att jag inte släppte in honom.

När jag lämnade kycklingarna drog jag igen

dörren ordentligt, knuffade på den med all kraft och konstaterade att den var riktigt stängd. Några fungerande lås finns det inte i vårt gamla hus, men jag var ändå förvissad om att Aloysius aldrig skulle klara att ta sig igenom dörren.

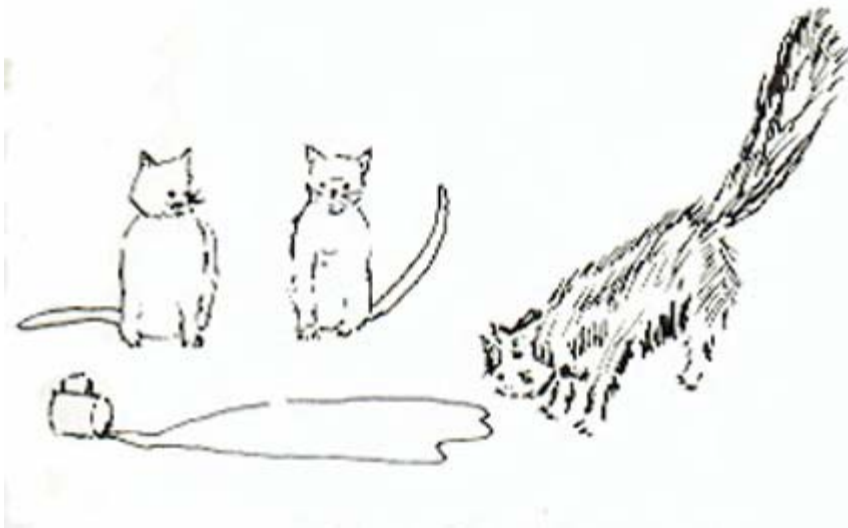
Under natten sov jag trots allt ganska oroligt och vaknade flera gånger för att titta efter Aloysius. Men han sov hela tiden som en stock nere vid mina fötter.

På morgonen var han borta och misstänksam som jag är tyckte jag det var bäst att omedelbart titta till kycklingarna. Och tur var det! Tvättstugedörren var öppen och Aloysius satt på kycklingburen och försökte välja vilken kyckling han skulle ta till frukost. Fint med färskt foder, stönade han vällustigt och huggtänderna glimmade.

Vad är det för odjur jag har fått in i huset, undrade jag, när jag bar ut honom och han ilsket fräste åt mig samtidigt som han körde klorna i min arm. Han tror nog på fullaste allvar att han är en tiger, ja i varje fall en tigerunge.

Med en sådan i huset klarade inte mina nerver att ha kycklingarna kvar inne. När Aloysius nu hade lärt sig att öppna även tvättstugedörren gick det inte att hålla honom därifrån. Låg han inte och passade på mig när jag gick ner för att kolla dunbollarna så hängde han i dörrhandtaget eller var fullt upptagen med att gräva sig in genom dörrspringan. Så kycklingarna fick flytta med detsamma, ut till lugnet i hönshuset. Där är de betydligt säkrare. I alla fall så länge Aloysius inte har räknat ut vart de har tagit vägen. Men det gör han väl med tiden, för nu har han i två dagar ägnat sig helhjärtat åt att söka efter dem i källaren.

Och han ger sig ju aldrig förrän han har nått sitt mål!

Underhållande förödelse

Jag såg egentligen inte hur det gick till. Krasch! lät det och plötsligt låg min nästan fulla kaffekopp utspilld. Det kanske inte hade varit så farligt om inte ena skrivbordslådan hade varit öppen. Just den där jag har viktiga papper som skattsedlar och deklarationshandlingar.

Katterna njuter alltid av sådana situationer som om det vore något slags underhållningsprogram. På skrivbordet satt genast Mulle och tittade förundrat ner i lådan där kaffet spred sig

och sakta sögs upp av broschyren ”Dags att deklarerera”.

Aloysius hade följt med kaffekoppen och kaffet ner i lådan. Där klafsade han runt med alla fyra tassarna och hoppade sen upp på skrivbordet igen för att studera förödelsen tillsammans med Mulle.

Jag stirrade på eländet och försökte sen rädsla vad som räddas kunde. Kaffet, som inte kunde ha varit mer än ett par deciliter, verkade bland papperen i lådan ha förvandlats till minst två liter.

Med en näsduk försökte jag fåfängt stoppa katastrofen men förstod snart att det behövdes rejälare doningar och sprang med blixstens hastighet ner till köket för att hämta den outhärliga hushållsrullen, spann och skurtrasa.

När jag återkom till arbetsrummet hade även Jocke sällat sig till åskådarna på skrivbordet. Förundrade satt de på rad och följde kaffets irrfärd från lådan ut över golvet. Tre par ögon studerade intresserat mattes idoga räddningsarbete.

Ilsket grälände på Aloysius och Mulle - säkert var någon av dem skyldig till eländet - torkade jag upp och försökte försiktigt suga upp kaffet från viktiga papper. Under tiden hade Aloysius tröttnat på föreställningen och ägnade sig i stället åt att slafsa runt med sina långhåriga och mycket kaffevåta tassar på alla papper han kunde hitta på skrivbordet.

Aloysius gör allt så väldigt noggrant. När jag hade torkat upp på golvet, lagt alla våta papper på tork, lyckats tvätta lådan och slutligen tittade upp ovanför skrivbordskanten fann jag hela skrivbordet fullt med stora bruna tassavtryck.

Mulle och Jocke satt fortfarande och tittade ömsom på mig och ömsom på förödelserna på bordet. Aloysius hade gått sin väg. Det var inget kul längre nu när tassarna var torra.

Den veckan skickade jag flera mycket tju-siga kattmärkta kuvert, bland annat till postgirot. Aloysius blickade stolt på dem och lyckönskade adressaterna till mottagandet av

mycket värdefulla signerade konstverk.

Jag hade inte anat vad en kopp kaffe och tre katter kan ställa till med. Men nu har jag sett det! I fortsättningen ska jag se till att skrivbordslådorna är ordentligt inskjutna och att jag har rullen med hushållspapper till hands bredvid koppen.

Blomläskaren

Aloysius älskar blommor – inte att lukta på utan att äta. Han har tuggat i sig åtskilliga krukväxter vid det här laget. Till hans favoriter hör sparrisliknande växter och palmer. Han förvandlar snabbt en nyinköpt grönskande växt till en bladlös risbuske.

Vissa växter stympar han lite elegantare, som när han hade tuggat av alla bladspetsarna på en förvånansvärt välväxt dracena. Eller när han enbart hade ätit på sparrisens ena sida.

Han är helt oförstående till mina bannor. Och hur jag än flyttar runt hans favoritväxter hittar han dem snart igen och fortsätter att äta upp dem. Varken Mulle eller Jocke har någonsin gett sig på mina krukväxter i den utsträckningen som Aloysius gör.

Ett tag trodde jag att han led av något slags bristsjukdom och började mata honom med vitaminer och mineraler. Han tyckte i och för sig att tabletterna var väldigt goda, men någon ef-

fekt på hans blomätande hade de inte.

Tursamt nog är han lite kräsen och ger sig inte på begonior, fikusar eller växter med tjocka blad. Kaktusar håller han sig också ifrån, i varje fall om de har taggar.

För ett par veckor sen handlade jag hem en ny omgång blommor. Något jag gör ett par gånger om året – när de gamla tagit slut. De som inte Aloysius ätit upp har jag nämligen i regel tagit död på själv. Ytterst få krukväxter överlever mer än sex månader i det här huset.

Bland de krukväxter jag nu packade upp i köket fanns en fin liten bambuliknande växt

som jag aldrig sett tidigare. Den var rätt dyr, men jag tyckte den var så vacker. Jag köpte den utan att tänka på att den såg ut som en perfekt Aloysiusblomma. Det tog bara tre dagar för Aloysius att äta upp den. Nu står den i fönstret, avklippt jäms med krukans som om gräsklipparen hade gått över den. Aloysius tyckte att det var den smakligaste blomma jag någonsin tagit hem till honom.

Men så en dag trodde jag att jag hade hittat lösningen på blomproblemet. Kattgräs! Jag skulle så kattgräs och ställa i köksfönstret. Någonstans läste jag att det var det bästa receptet mot blomätande katter. Äter dina katter på blommorna, stod det, så behöver de kattgräs och kommer med förtjusning att äta av det gröna gräset i stället för blommorna.

Tänk, mina katter hade aldrig fått något eget gräs att äta! Klart det var därför Aloysius åt upp mina krukväxter. Så jag inhandlade en förpackning kattgräs. Det växte snart upp och nådde på någon vecka över kanten på det lilla träget. Så ät nu! sa jag till Aloysius och pekade

på kattgräset. Intresserat tittade han närmare på grönskan i lådan, snusade noga på grässtråna – och gick därifrån utan att ha tagit så mycket som en tugga.

Gräset växte allt högre men ingen av katterna var det minsta intresserad av att klippa ner det. Nu står det gulnat och förvuxet kvar i köksfönstret. Den enda gång de brytt sig om det är när någon av dem lyckats välla ner gräslådan på golvet. Då är det helt plötsligt väldigt roligt att leka med det upp och nervända träget och försöka pilla fram gräset och jorden under det.

Nej, så lätt var det inte. Exklusivare grönsaker ska det vara. Inte vanligt futtigt kattgräs. Bambu och palmer ger betydligt bättre tuggmotstånd!

Listig mattjув

Mulle är snart lika duktig på att stjäla som hunden och hon använder nästan samma taktik. Stölderna sker lika fort och plötsligt som när hunden kastar sig upp på köksbordet för att sno åt sig en av mattes smörgåsar.

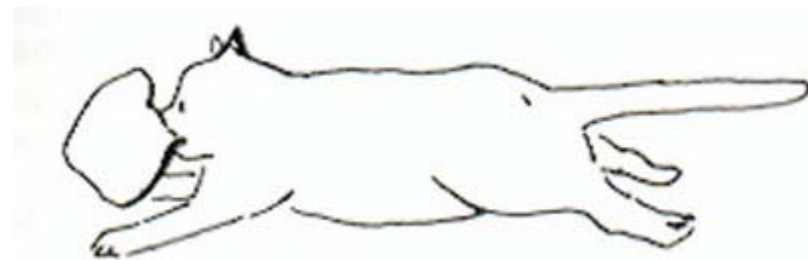
Dock är Mulle lite försiktigare och ger sig inte till att stjäla något direkt inför mina ögon. Hon gör det hellre i det fördolda. När matte tittar bort ett ögonblick.

I går kväll lagade jag till en riktig festmåltid till husse och mig, bestående av bland annat två kalkonschitzlar. För att göra dem riktigt goda fyllde jag dem med en spännande oströra. Likt små paket låg de på skärbrädan i väntan på stekning.

Som vanligt var jag livligt omsvärmad av katterna. De hoppas alltid på en smakbit. Mulle är den absolut fräckaste. Hennes habegär är omätligt. Med finurlighet och list väntar hon på rätt tillfälle att lägga beslag på den största biten.

För att avleda min uppmärksamhet satt hon lugnt på golvet vid köksdörren. Nonchalant tvättade hon ena tasserna och drog sen några tag med den runt munnen... detta för att jag inte skulle se hur hon dreglade över de frestande schnitzlarna.

När jag vände mig om för att ta något ur kylskåpet kom hennes tillfälle. Schnitzlarna var

obevakade. Snabbt som blixten rusade hon fram till bänken, hoppade upp, forsade över skärbrädan och högg åt sig ett schnitzelpaket.

Hastigheten dämpades av den tunga köttbiten i munnen, men trots det hann hon rusa vidare över diskbänken och vigt hoppa upp i sin korg ovanpå diskmaskinen. Där släppte hon sitt byte och försökte se fullständigt oskyldig ut.

Jag fattade först inte riktigt vad som hände. I mitt perifera seende såg jag en svart skugga rusa fram över arbetsbänken, men inte förrän jag upptäckte att en schnitzel fattades förstod jag vad som hade hänt. Ilsket fräsande dök jag ner i Mulles korg och hittade schnitzeln – tillsammans med resterna av veckans tidigare stölder, som dock var mer oskyldiga saker, några gurkbitar, en bit tomatskal, några små potatisar och en bit knäckebröd. Mulle är en riktig hamster.

Jaha, vad gör man nu då? Husse väntar på middag och min mage kurrar. Att försöka förklara för husse att vi tvingas dela på resterna av vad som skulle ha blivit en kulinarisk höjdare var uteslutet.

Det verkade som om jag skulle tvingas nöja mig med sås och potatisgratäng. Eller... det kanske skulle gå att tillaga schnitzeln trots allt? Mulle hade ju inte ätit på den.

Så jag började om från början. Sköljde kalkonskivan mycket noga, lade på ny fyllning och gjorde ett nytt paket av den. Ingen kunde

se vad som hade hänt med den – men jag tog den för säkerhets skull själv...

Den smakade faktiskt bra trots vad den hade varit med om. Möjligen något urvattnad efter allt sköljandet.

Eldorado för Aloysius

Vår trädgård är ett eldorado för Aloysius. Han kan härja där ute i timmar, glädjeämnen tar aldrig slut menar han. Och det beror på att vi har fått många kycklingar, som nu alla tillsammans med sina hönsammor är utplacerade i burar kors och tvärs på gräsmattan. Jag kan inte säga annat än att Aloysius närvaro i trädgården orsakar viss turbulens. Ingen hönsamma låter honom passera obemärkt förbi hennes telningar.

Jag upptäckte något underligt häromdagen. Det är bara Aloysius närvaro i trädgården som får hönsammorna att jaga upp sig. Jockes promenader i gräset bryr de sig inte ett dugg om och inte heller reagerar de för hunden, trots att hon ibland ganska närgånget och nyfiket lägger

sig utanför någon bur och trycker nosen mot nätet. Detta orsakar ingen uppståndelse alls! Men redan när Aloysius smyger ut på trappan börjar hönorna varningsropa till varandra och kycklingarna kryper lite närmare sina mammor.

När sen Aloysius glatt travar fram över gräsmattan har kycklingarna redan gömt sig under sina mammors kjolar. När han övergår till vild galopp och forsar fram genom buskar och snår och över burar och trädgårdsmöbler, då tar hönorna sina småttingar in i huset. Där sitter de tills Aloysius försvinner.

Men det är inte bara de små kycklingarna Aloysius intresserar sig för, nej han tar lika gärna en stor höna, säger han. Så de hönor som då och då går lösa i trädgården lever ett farligt liv. Aloysius smyger på dem och planerar sin jakt noga. Då gäller det

att hålla ett ordentligt öga på honom, för det är allvar. Han menar verkligen att det skulle smaka gott med en höna.

Häromdagen var det nära. Jag tror alltid att jag ska kunna passa honom och hinna fånga in honom innan han ger sig på hönsen. Men det är inte alltid så lätt för mig att hänga med i svängarna. Han smög sig allt närmare mina tre blå, tofsiga hönor, som är mina absoluta favoriter. De i sin tur hade fullt upp att leta efter maskar och insekter under några buskar. När jag såg att Aloysius började trampa med baktassarna för att få ett bra fäste för det kommande anfallsavstampet så gick jag fram till honom och skulle just vända honom åt ett annat håll när han sköt i väg. Hönorna upptäckte honom och sprang åt alla håll. Aloysius for i väg efter den närmaste och satsade allt för att nå henne. Efter Aloysius satte husse fart och sist kom jag, som fortfarande är lite klumpig efter ett benbrott.

Husse sprang för hönans liv, som blev kortare och kortare ju närmare Aloysius kom. När katten var så nära att han med framtassarna

lyckades sno åt sig några stjärtfjädrar, som flög iväg i vinden, var husse äntligen i kapp och högg det lilla röda rovdjuret i svansen.

Hönan försvann runt husknuten och kvar satt Aloysius med svansen fast i husses hand. Ilsket vrälade han till husse, som snällt släppte honom.

Med en knyck ryckte Aloysius åt sig svansen och satte sig ner i gruset. Ögonen var smala som streck och den besvärliga långa svansen viftade häftigt och irriterat.

Under några minuter var han fullständigt rasande på husse, men det tog inte så värst lång tid innan han åter var på smygjakt efter de tre hönorna. Då gav jag mig, lyfte upp Aloysius och så gick vi in och åt leverpastej i stället.

Modern teknik

Vårt mekniska snille, Aloysius, har fått en ny elektronisk leksak som han roar sig med på alla tänkbara sätt. Jag har nämligen äntligen gjort det: slängt den varma, gamla kattvänliga jättefaxen!

I stället har jag skaffat en modern liten sak som har allt, telefon, fax och svarare. Den är så liten att en katt inte kan sova bekvämt på den, men det hindrar tyvärr inte Aloysius från att vräka ut sig i hela sin prakt tvärs över den och alla dess roliga och pipande funktionsknappar.

Redan när jag packade upp det nya elektroniska undret var Aloysius på hugget och kontrollerade noga att alla sladdar, transformatorer och bruksanvisningar var med. Medan jag läste igenom instruktionerna ägnade sig Aloysius åt mer praktiska undersökningar. Kan man sitta på den? Titta då trillar telefonluren ner på golvet! Man kan vila hakan mot de där blå knappar, men de grå är för små.

Jag började den fascinerande vägen mot att få apparaten att fungera. Den piper glatt och kort när det blir rätt och långt och gällt när det är fel. Ivrigt påhejad av Aloysius lyckades jag till slut ringa ett enkelt lokalsamtal.

Det tog några veckor för mig att få ordning på resten, men sen kom det första faxet. Jag lyckades få igång telefonsvararen och till slut hittade jag också kommandot för inställning av antalet ringsignaler. Det var väldigt jobbigt att försöka hinna svara före den andra signalen. Men innan jag kommit så långt hade jag två gånger pratat med leverantören för att få förklaringen till varför faxen gjorde så eller så, varför telefonsvararen bara fungerade ibland och varför det kom faxton efter ungefär 30 sekunders vanligt samtal. Leverantören kunde dock aldrig förklara något. Han hade aldrig tidigare hört talas om sådana fel som jag pratade om, men han hade väl heller aldrig hört talas om Aloysius.

Aloysius var fascinerad av faxtelefonens ringsignal, som inte liknar någon annan signal i huset. Dessutom finns det fem olika signaler att välja på.

När jag kommit så långt i bruksanvisningen roade jag mig med att byta signal emellanåt. Då blev Aloysius alldeles yr i huvudet. Han tappade dock inte intresset för elektroniken.

Aloysius lyfte av luren när han satt ovanpå den lilla maskinen och med nosen följde han papperet eller också envisades han med att ligga på den och sova. Sen slutade telefonsvararen att fungera igen. När jag själv ringde hem en dag upptäckte jag att efter sex signaler svarade inte alls jag själv, utan då pep en ilsken faxton mig i örat. Efter kontroll visade det sig att Aloysius ändrat inställningsknapparna och kopplat ur telefonsvararen.

En dag blockerades faxen helt av ett snedvridet, oavslutat fax. Halva satt kvar i maskinen och gick inte att få ut, andra halvan låg i konfettibitar på golvet.

Mina kontakter med yttervärlden har verkli-

gen inte förbättrats av den nya faxmaskinen. Varför behöll jag inte den gamla? Den ställde inte till med hälften så mycket obehag som den här, men å andra sidan fungerade den ju inte alls.

Vänd honom inte ryggen

Jag har haft litet svårt att sitta några dagar. När jag lutar mig tillbaka i stolen svider och ömmar det på ryggen. Min baksida är prydd med flera långa, lodräta, röda linjer. Det ser lite underligt ut men har sin ganska enkla förklaring, nämligen Aloysius förtjusning i att klättra på mig.

När Aloysius hör att jag ska ta in hunden efter dagens sista runda i trädgården kommer han alltid rusande i full karriär och klättrar upp på mina axlar. Där sitter han och tittar ut genom dörrspringan för att se om hunden kommer. Det är också spännande att slå efter alla nattflyn som samlats under trapplampan och kanske till och med fånga in en stor härlig nattfjäril.

Jag har alltid tyckt att han är så gullig när han kommer klättrande längs mina jeans och tröjor, nästan som en liten apa. Klängande på kläderna tar han sig upp, men den här kvällen

hade jag inte så mycket kläder på mig. I bara trosorna öppnade jag dörren för att kalla in hunden.

Detta bekymrade dock inte Aloysius. Han klättrade precis som vanligt upp längs mina ben och fortsatte över ryggen för att slutligen sätta klorna i mina axlar och hiva sig upp den sista biten. Han hade lite svårt att få grepp i mitt bara skinn och fick

sparka på lite extra med bakbenen för att nå ända upp. Det hela tog honom knappt en sekund så jag hade inte en chans att fånga honom i farten. Det var inte heller bara att putta ner honom, nej, då höll han sig ju bara ändå mer fast med klorna.

Naturligtvis tjöt jag av smärta medan jag försökte skaka av mig katten. Han kom ner och jag fick stopp på det värsta blodflödet. Som vanligt begrep han ingenting. Förundrad tittade han

på mig när jag tryckte ryggen mot en handduk för att få en uppfattning om hur pass många revorna var. Det är inte första gången hans klättrande har känts i skinnet, men i jämförelse med hur min rygg ser ut nu är tidigare blesyrer inget att hänga upp sig på.

Det brukar snarare vara så att mitt hjärta nästan stannar då en katt plötsligt dimper ner på min rygg eller med blixstens hastighet klänger sig upp längs mina ben. När jag minst anar det kommer han ruschande.

I badrummet älskar han att sitta på min axel, för då kan han se sig själv i spegeln. Tack och lov har jag en tjock och härlig badrock! När jag dammsuger tycker han det är roligt att följa arbetet från min rygg och när jag lagar mat menar han att utsikten över läckerheterna är perfekt uppifrån.

När han var kattunge var han så liten att han fick plats att sitta på den ena av mina axlar. Det får han inte nu längre utan han hänger tvärs över axeln eller ligger runt min nacke. Jag får snällt försöka balansera honom där, för annars

kommer klorna fram och han håller sig fast med dem.

Nu när jag riktigt har känt på hans klor har jag blivit lite misstänksam och håller ett extra öga på honom. Jag vänder inte gärna ryggen till, i alla fall inte förrän till hösten när de tjocka tröjorna kommer fram igen.

Nattligt veterinärbesök

Sent häromkvällen verkade Aloysius plötsligt hängig. Han satt i hallen och hostade och var väldigt bekymrad. Bara någon timme tidigare hade han farit runt och härjat.

När jag gick upp för att lägga mig tog jag honom med mig och han lät sig snällt bäras uppför trappan. Helt olikt honom. Vanligen har han svårt att sitta still i min famn mer än några sekunder.

Jag försökte skoja lite med honom och frågade om han hade svält en tråd, som snurrat sig runt gomseglet. Han har nämligen en besvärlig passion för trådar, snören och gummisnoddar. Husse hörde mig och föreslog att vi kanske skulle titta honom i halsen. Med en viss kraftansträngning lyckades han öppna Aloysius

mun och titta ner i svalget.

– Det sitter en nål där, konstaterade han lugnt och jag höll på att svimma.

– Jag kanske kan ta ut den, sa husse och började leta i sitt skrivbord efter en lämplig liten tång.

Det hade kanske gått om nålen hade suttit åt rätt håll, men nu satt den nerifrån svalget och upp i gommen och från nålen hängde en tråd ner i Aloysius mage. Aloysius var dessutom inte det minsta intresserad av att låta oss rota i hans gap, utan bet resolut husse i fingrarna, djupt och ordentligt. Det gjorde nog ont, för husse hoppade runt och muttrade diverse otryckbarheter. Aloysius tog chansen och satte alla sina klor i mina armar och rusade sen iväg nerför trappan.

Klockan var gott och väl tolv på natten, så det fick bli till djursjukhusets jour jag ringde.

Veterinären där verkade först inte särskilt intresserad av vårt problem utan föreslog att vi själva skulle försöka ta ut nålen en gång till. Det var inte så svårt, påstod han, och gav oss några goda råd. Så vi gjorde ett sista tappert för-

sök – med Aloysius inlindad i en badhandduk. Men, nej, det gick förstås inte. Handduken gjorde ingen större nytta.

Efter ett nytt telefonsamtal till djursjukhuset gav jag mig iväg med Aloysius i åkburen. Mitt i natten tågade vi in på djursjukhuset, blev inskrivna och så fick han en spruta för att somna. Men Aloysius skulle inte sova, inte! Vinglig och yr kämpade han emot i det längsta. Varje gång veterinären kom och undrade om han sov reste sig Aloysius och sa att det gjorde han verkligen inte. Inte förrän vi hade släckt ner i behandlingsrummet somnade han in i en hörna.

Nålen var bortplockad i ett nafs och Aloysius fick en ny spruta och var sig själv bara några minuter senare.

Jag betalade för oss och en stor del av matkassan försvann på ett ögonblick, men jag är härdad av alla tidigare veterinärbesök. Jag betalar utan att hicka och tröstar mig med att det trots allt finns människor som snällt ställer upp mitt i natten. Och det är faktiskt gott med potatissoppa och pannkakor. På vägen hem sjöng

Aloysius glatt i sin bur, klev ur den på hallgolvet och gav sig genast på Jocke för att få igång en brottningsmatch.

Glömnda var nålar och veterinärer och allt annat obehagligt! Var nålen och tråden kom ifrån kan man förstås undra. Det var jag själv som var den skyldiga. Jag hade tidigare på kvällen sytt i en knapp och hade tänkt fortsätta med att laga några strumpor men glömt alltihop – kanske för något annat av Aloysius upptåg.

...där inne fanns en tiger

För en tid sen fick vi besök av en hundvalp, en golden retriever. Den lilla valpen, en glad krabat på tolv veckor, tyckte det var väldigt spännande med alla djur. Misstänksamt närmade han sig våra höns och ankor. Man kan ju aldrig veta hur farliga sådana djur är. Så med "backen" beredd kröp han fram mot nätgårdarna för att vid minsta rörelse där inne fly tillbaka till matte.

Vad den lilla valpen inte visste var att hönsen nog var de minst farliga djur han skulle möta den kvällen. För inne i huset väntade en jättestor tiger på att få sätta klorna i det oskyldiga lilla krypet.

Hunden blev förstas förtjust i valpen och

undersökte honom noga men blev rådvill när hon förstod att han inte var så värst intresserad av henne. Stor svart hund är något ganska läskigt för en liten valp. Så för att visa för valpen hur snäll och ofarlig hon är övergick hunden till att hälsa på människorna istället.

Hundvalpen var van vid katter och hyste därför ingen rädsla för sådana djur. Med frimodiga steg klev han över tröskeln till vårt hus – och möttes av Aloysius. Denne hade spant väntat innanför dörren på den rödbruna valpen, som ju konstigt nog var väldigt lik honom själv. De var lika stora och hade samma färg.

Aloysius hälsade avmätt på valpen, som inte alls anade faran. Hejdlöst stormade han omkring i huset en liten stund för att sen åter rikta sin uppmärksamhet mot Aloysius.

Aloysius mjuka päls och tjocka mage var fullständigt oemotståndliga för valpen, som snart körde in sin lilla nos i allt det mjuka. Aloysius flyttar ju inte på sig för något och absolut inte för en liten hundunge, men han visade sin avsmak med hela kroppen. Valpen märkte ingenting alls!

Usch, vad är det här! stönade Aloysius och bestämde sig för att nu fick det vara nog. Med en elegant svepande rörelse med ena framtassen dammade han till valpen över nosen.

Valpen lät inte höra ett ljud av smärta men rusade genast till sin matte för att visa blodsdroppen som trängde fram ur en reva tvärs över nosen och för att få lite tröst.

Nu var gränserna satta och snart var valpen och katten full gång med att leka Följa John. Ömsom travade de omkring med Aloysius först och valpen efter och ömsom tvärtom. Vart än

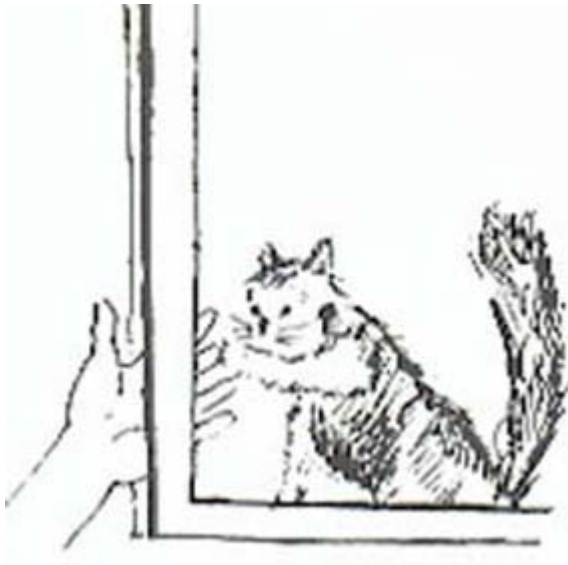
valpen gick var Aloysius med. Det gäller att hålla ett öga på sådana där småttingar, menade han, och följde noga valpens förehavanden. Valpen var fascinerad av Aloysius och gjorde likadant. De kunde inte låta varandra vara ifred. Men jobbigt var det. Aloysius tröttnade först och sträckte lugnt ut sig på golvet. Som en kung tittade han nedlåtande på valpen, som då inte visste riktigt vad han skulle göra utan lade sig att vila bredvid.

- Här är det jag som bestämmer, det här ärmitt rike, förklarade Aloysius och valpen tittade beundrande på honom.

Vaktkatten

Efter flera inbrott i trakten har jag blivit väldigt noga med att bomma till efter mig när jag åker från. Nu läser jag alla läs, även de där krångliga sjutillhållarläsen som husse satte upp för

några år sen. L å s k o l v e n passar inte exakt i hålet i dörrkarmen, men med lite ansträngning och fingerfärdighet går det att låsa dem också. Det har varit lite si och så med sådant

tidigare. Det kan jag gott erkänna. Hos oss finns inget att stjäla, menar jag. Den gamla videon orkar nog ingen bära iväg med och TV:n är så ålderstigen att färgerna inte syns längre.

Men så kom jag att tänka på att ett inbrott nog skulle skrämma Mulle alldeles förfärligt och Aloysius kunde smita ut och bli överkörd. Genast blev det mer meningsfullt att regla ytterdörrarna ordentligt.

När jag häromdagen åkte till stan läste jag alltså enligt konstens alla regler. I sista stund bestämde jag mig för att också ta nycklarna med mig. Annars brukar jag lägga en nyckel på något av våra alltför många hemliga ställen i trädgården. Men nu åkte jag iväg för att arbeta – med husnycklarna i fickan.

Vid lunchtid ringde vår tillfälliga inneboende och flämtade stressat i luren:

– Var har du gjort av nyckeln? Jag har letat överallt! Och jag måste ha min plånbok.

– Jag har nyckeln här, mumlade jag generat. Jag glömde bort dig i morse när jag åkte. Men du kan klättra in genom sovrumsfönstret.

Det har jag gjort flera gånger. Ta bara stegen och så klättrar du upp och pillar upp spärren.

– Men det är ju på andra våningen!

– Äh, det klarar du, tyckte jag hurtigt. Jag har ju gjort det och du är mycket yngre än jag.

När vi åt middag på kvällen undrade jag försiktigt hur det hade gått med stegklättringen.

Och då forsade hela historien ur henne som en vårflod.

Vår inneboende hade tagit stegen, ställt den under sovrumsfönstret och frimodigt börjat klättra. Det var bara det att stegen svajade väldigt, som moderna aluminiumstegar gör. Så vår inneboende blev allt mjukare i knäna ju längre upp hon klättrade. När hon kunde nå fönstret sträckte hon in en hand i fönsterspringan och försökte fingra sig fram till spärren.

Plötsligt kände hon vassa klor skära i handen. Aloysius hade upptäckt ”inbrottstjuven”. Nöjd över att få något att göra satt han på fönsterbrädan och lekte med den instuckna handen.

Försiktigt klättrade vår inneboende några

steg till för att se bättre. När hon tittade upp såg hon rakt in i Aloysius bruna ögon, som förundrat tittade tillbaka på henne ett ögonblick. Så fortsatte han den roliga leken. Ingen slipper här in, nynnade han muntert. Med bägge framtassarna slog och klöste han allt vildare. Han tänkte minsann inte ge sig.

Men det gjorde vår inneboende. På vingliga ben och med höjdskräcken pirrande i magen klättrade hon ner – utan plånbok – medan blodet droppade från hennes sönderrivna hand.

– Så jag bestämde mig för att klara dagen utan pengar, avslutade hon berättelsen och viftade med den rödrandiga, lite svullna handen.

Det är tur att vi har Aloysius som försvarar vårt hus mot inkräktare, för hunden har jag aldrig litat på som väktare. Men den här gången var han kanske lite väl nitisk!

Skogspromenad

Vi gick på långpromenad i skogen, Aloysius, hunden och jag. Eftersom dagen faktiskt bjöd på solsken tyckte jag det passade bra att utöka vår ordinarie runda.

Skogspromenaden har nu blivit en vana för Aloysius, kanske mycket beroende på att koppelträningen går så dåligt. I skogen behövs varken koppel eller sele. Aloysius hänger med mig och hunden och några farliga vägar finns inte i närheten.

Den enda faran i skogen är om jägaren skulle få syn på honom och ta honom för en räv. Men den risken är nog inte så stor, även om Aloysius verkligen ser ut som en liten räv när han far fram över

tuvorna med den yviga röda svansen efter sig.

Efter en långpromenad i skogen sover Aloysius i två dagar med avbrott för mat och lite kel med matte. Mulle och Jocke tycker Aloysius promenader är toppen för under ett par dagar har också de lugn och ro. Kortare turer är tillräckligt för att de ska få en lugn eftermiddag.

Aloysius älskar skogspromenaderna. Den första försiktiga lilla rundan i skogsdungen bakom vårt hus gav honom verkligen blodad tand. Han säger själv till när han tycker det är dags för en tur och då går vi, om det inte regnar för mycket förstås.

I dag träffade Aloysius på sitt första skog-slevande djur. Det var nog en liten skogsmus, som rumsterade om i en rishög och det var rysligt spännande. Så Aloysius bestämde sig för att stanna där. Efter att ha studerat rishögen från alla håll och kanter, krupit och klättrat i den, talade han om för mig vart musen försvunnit och var han förväntade sig att den skulle komma ut.

– Nu gäller bara uthållighet, fortsatte han och satte sig till rätta för att vänta. Är det inte spännande? frågade han mig när vi suttit där några minuter, men då var både jag och hunden trötta på det hela och bestämde oss för att gå vidare. Dessutom gillar vi skogsmöss – levande.

In i det sista satt Aloysius kvar. Förstår ni inte, hojtade han efter oss, musen kommer snart!

Men vi gick hårdnackat vidare och till slut vågade den store tigern trots allt inte sitta kvar där alldeles ensam. Så med jättesprång över stock och sten kom han galopperande efter oss. Så anslöt han till hunden och sprang en stund

bredvid henne. Det är alltid henne han går till när vi är ute. Hon skyddar honom för allt ont. Med svansen i vädret släntrar han fram vid hennes sida. Då är han så stöddig att inget kan rubba honom.

– Vi är oövervinnerliga, jag och min kompis hunden, säger han till hela världen. Våga bara ge er på oss!

Då glömmer han snabbt att han nyss var en liten kissemiss som satt och pep ensamt och övergivet vid en rishög i skogen. Jag undrar hur han kommer att reagera när han stöter på sin första kronhjort?

Aloysius i staden

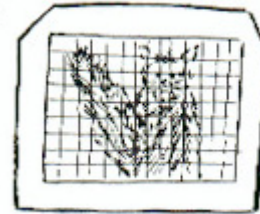
Aloysius tycker inte om när jag är borta för mycket. De andra katterna verkar inte bry sig om det och hunden tycker bara det är roligt när jag är ute och åker eftersom hon för det mesta följer med. Men Aloysius blir ledsen och bråkig när jag har varit borta länge. Han vill ha hela min uppmärksamhet – jämt!

Tydligt visar han när jag har brustit i min omvårdnad om honom. Då bråkar han med mig. Han busar runt i hela huset och för så mycket oljud han kan. Det ska brottas och jagas utan hejd. Han har massor med överskottsenergi, rusar han inte runt efter mig så ger han sig på någon annan, bara det blir liv så. Jag ska helt och hållet ägna mig åt honom. Om det så är mitt i natten! Därför tyckte jag lite extra synd om Aloysius när jag häromdagen varit borta och

bara kom hem för att byta kläder och ge mig iväg för att hälsa på min bror.

Aloysius satt i hallen och tittade sorgset på mig. Precis när jag skulle åka fick jag infallet att ta med honom. Han är ju inte som andra katter och skulle kanske tycka det var roligt att se hur min bror bodde, trodde jag.

Jag hämtade reseburen från källaren och

stoppade in Aloysius i den och så gav vi oss iväg. Han fick sitta längst bak i bilen tillsammans med hunden. Genom gallret på buren kunde han både se henne och titta ut genom fönstret.

Aloysius tyckte först inte alls att det var någon bra idé att ta med honom till staden. Han tjöt högt och sträckte mycket effektivt ut tassarna genom burgallret. Kilometer efter kilometer hörde jag honom gråta där bak och fick naturligtvis dåligt samvete. Mina dumma idéer!

Hunden blev irriterad över den skrikiga katten och försökte ta sig genom hundgallret för

att lägga sig i lugn och ro i baksätet.

Men efter en stund upptäckte Aloysius att det fanns en massa spännande runt omkring bilen. Intresserat började han studera landskapet utanför – och tystnade äntligen. Jag nästan hörde hans förvånade utrop när vi körde genom staden.

– Åh, så mycket folk! Vilket stort hus! Så många bilar!

När jag parkerade utanför min brors hus var Aloysius fullt upptagen med att studera vad som hände utanför bilen.

Jag tog hunden och buren med katten och vi gick uppför trapporna till lägenheten. Där rusade hunden som vanligt rätt in och fortsatte ut i köket för att se om det möjligen fanns något att äta någonstans. Så hälsade hon översvalande på min bror, som hon gillar skarpt. Buren satte jag ner på golvet och öppnade dörren så att Aloysius skulle kunna gå ut om han ville. Jag trodde förstas att han skulle ta det lite försiktigt, men inte Aloysius inte. Han spankulerade genast ut och fortsatte rätt bort

till min bror. Han hälsade fint och började sen granska lägenheten minutiöst. Inte minsta tecken på rädsla eller oro syntes på honom. Han tyckte det var väldigt intressant och försvann snart ut i köket. Kul med nya miljöer!

När vi skulle åka hem satte jag honom i buren igen, kallade på hunden och så gav vi oss hemåt.

Aloysius sa nu inte ett knäpp utan ägnade hela hemfärden åt att titta på staden och landskapet.

När vi kommit hem gick han genast på toaletten och sen ut i köket för att tala om att han var hungrig. Efter middagen somnade han stenhårt och sov som en stock till nästa morgon. Det var roligt att gå på visit, men usch så tröttande!

Gemensamt jobb

När det gäller att ställa till sattyg är de fyra gång alltid överens och arbetar tillsammans utan konflikter. Då glöms gammalt groll och de förstår varandra så väl. Så när hunden häromnatten upptäckte att matte hade satt in resterna av en grillad kyckling i ugnen var det inledningen till ett fruktbart och framgångsrikt samarbete mellan hund och katt.

Hunden ville väldigt gärna komma åt de smaskiga kycklingbitarna. Själv skulle hon nog aldrig ha kunnat räkna ut hur hon skulle få fatt på dem. Hennes finurlighet är begränsad.

Men det gäller inte Aloysius! Hans knepighet är oändlig och tursamt nog upptäckte han snart vad hunden stod och tit-

tade på. Jag kan bara föreställa mig vad som sen hände i köket, men eftersom jag känner mina pappenheimare så tror jag nog att jag har en ganska klar bild av vad som tilldrog sig i nattens mörker.

Hunden stod och tryckte nosen mot ugnsluckan och suktade efter de smaskiga fågelresterna. Hennes ordinare krigslistor, att gräva sig under eller pressa sig igenom ett hinder, var uppenbarligen inte användbara i detta läge.

Så Aloysius kom verkligen som en räddande ängel.

Han behövde säkert inte fundera länge på lösningen. Efter lite klättrande upp och ner från spisen kom han på hur man öppnar ugnsluckan.

Kan man pressa upp dörren till svalen under kylen med framtassarna så kan man nog använda samma teknik när man öppnar ugnen, menade Aloysius

och skred till verket.

Han ställde sig med baktassarna på spisen och framtassarna på ugnsluckans handtag och se, när han tryckte lite så åkte ugnsluckan ner och Aloysius trillade in i ugnen – rätt på kycklingen! (Han gjorde om konststycket dagen efter, men då var ugnen tom.)

Hunden tittade fascinerad på honom och dök sen in i ugnen hon också.

Deras förehavanden orsakade förstas en hel del oväsen och vår tillfällige hyresgäst vaknade. Hon har lärt känna djuren väl under sin vistelse hos oss.

När hon närmade sig köket hörde hon ett förfärligt krasande och tuggande. De två tjuvarna försökte sätta i sig så mycket kyckling de kunde innan kalaset skulle vara slut.

Hon tog dem på bar gärning. Aloysius var på väg ut ur köket med ett härligt kycklinglår. Hunden hade han i hälarna, smygande med hela kycklingskrovet mellan tänderna.

– Och inte skämdes de heller! påpekade vår inneboende indignerat när hon på morgonen

berättade vad som hade hänt.

Hon hade tagit ifrån dem deras byten och påmint dem om att kycklingben inte alls är nyttigt för magen.

Aloysius gav inte frivilligt ifrån sig sitt fågelben utan morrade lite för att försöka få behålla det. Men sådant bryr sig vår inneboende inte om. De bägge tjuvarna fick släppa sina byten och skickades sen ut ur köket medan vår hyresgäst samlade ihop köttbitarna.

Sen återgick hon till sin säng och fick de bägge tjuvarna med sig. De hade nog förhoppningen att hon skulle ha tagit med sig några av godsakerna.

Tystnaden lade sig åter över huset.

Men jag då, hur kunde jag sovande missa allt detta? Vad har hänt, är det kanske hörseln? Jag som så stöddigt påstår att jag vaknar av minsta lilla ljud i huset. Jag missade det oväsen som ugnsstölden orsakade. Mitt självförtroende har fått sig en allvarlig knäck!

Gulan är huvudsaken

Aloysius deltar ju som alla vet i så gott som allting jag gör. När jag häromdagen lämnade mitt arbetsrum och gick ner i köket för att tillreda mig litet lunch följde han förstas med i hopp om att få sig en godbit.

Ägg har blivit något av hans favoritgodis, såväl råa som kokta eller stekta. Han har lärt sig hur det låter när ett ägg knäcks och han hör det ljudet var han än befinner sig. Genast kommer han springande och är då alldeles odräglig att ha i närheten. Han gör vad som helst för att få smaka.

Vis av tidigare strider om kokta ägg ställde jag mig därför utanför kylskåpet och skalade ägget inne i skåpet. Kylskåpet är nämligen ett av de få ställen som än så länge är aloysiusfria. Han har inte lärt sig hoppa in där – ännu.

När jag hade skalat ägget tog jag det till diskbänken för att dela det i skivor och lägga på smörgåsen, men nu kränglade det till sig för mig. Äggskivaren var i skåpet ovanför och

Aloysius fick precis syn på den bredda mackan. Medan jag försökte rädda smörgåsen och samtidigt tog äggskäraren satsade Aloysius förstas på ägget.

Jag hann precis hugga tag i honom innan han satte tänderna i det. Han kämpade förtvivlat för att nå ägget i alla fall och lyckades på något sätt få loss en tass ur mitt stadiga grepp, slängde ut den i ett sista försök och krokade fast det kokta ägget på en klo. Snärtigt slängde han så upp ägget och fängade det i munnen.

Att få honom att släppa ett kokt ägg är fullständigt omöjligt. Han läser käkarna och de går inte att bända upp. Så jag gav mig och släppte honom. Ägg är stora för en kattmun så han hade verkligen truten full. Det vita ägget stack ut åt alla håll. Bums han kom ner på golvet märkte de andra att han minsann hade något ätbart mellan tänderna. De rusade mot honom, men han ville inte dela med sig utan sprang morrande ut ur köket med ägget

i munnen. Både Jocke och Mulle satte iväg efter honom och när han hoppade över hunden i hallen fick hon också syn på ägget och ville vara med på kalaset.

Hela gänget försvann så med dunder och brak upp på ovanvåningen. Alyosius kämpade tappert för att klara sitt ägg. Han morrade vilt åt sina förföljare och sprang allt vad han kunde, men de lät sig inte hejdas. Hans situation var verkligen prekär. Han kunde inte stanna och äta upp ägget, för då skulle alla de andra ta det ifrån honom, och om han inte stannade fick han det inte i sig.

Snart började förstås ägget falla sönder. Den ena biten efter den andra trillade från hans mun och ner på golvet, där hans förföljare en efter en stannade upp och ivrigt satte i sig bitarna. Till slut hade de alla fallit ifrån förföljandet och Aloysius smög sig in under soffan för att kalasa på de rester han fortfarande hade i munnen. Det var inte mycket kvar men vad gjorde det, tyckte han. Gulan hade han i alla fall lyckats rädda och det är ju egentligen bara den som räknas! Så menar i varje fall Aloysius.

Snarkjakten

En förmiddag när jag satt vid mitt skrivbord hörde jag plötsligt ett svagt snarkande ljud från någon-stans i mitt arbetsrum.

Aloysius hade precis lämnat mitt skrivbord efter att ha blivit bortknuffad från mina anteckningar minst tjugofem gånger. Hunden låg under skrivbordet, men det var inte hon som snarkade. Jocke, som har tränga noskanaler, snarkar ibland, så jag tog för givet att han var i antågande. Men ingen katt kom.

Snarkningarna fortsatte. Jag lyckades inte härleda varifrån ljudet kom och vände mig om flera gånger för att se om verkligen inte Jocke var på väg in till mig.

Till slut var jag så undrande att jag reste mig för att se om han möjligen låg och sov någonstans i rummet. I samma ögonblick som jag rörde mig blev det tyst och Jocke kunde jag inte

hitta. Underligt, tänkte jag, och satte mig. Och då började snarkningarna genast igen!

Med återhållen andedräkt lyssnade jag på ljudet. Så när som på hunden och mig var det tomt i rummet. Snarkningarna kom snett bakifrån, men där var fanns ju inget mer än en bokhylla och ett kontorsskåp! Kunde ljudet komma från vindsutrymmet bakom väggen? Jag började bli riktigt fundersam och tankarna drog iväg med mig till husspöken och andra underligheter.

Jag reste mig igen och det blev förstås genast alldeles tyst. Nej, det här är ju löjligt, tyckte jag, och bestämde mig för att inte mer bry mig om ljuden. Vem det nu än var som snarkade fick han fortsätta med det.

Men ljud kan vara vansinnigt enerverande. Snarkningarna blev högre och högre, tyckte jag. Jag kallade på Jocke eftersom jag till slut bestämt mig för att han måste vara någonstans i rummet. Men han var osynlig ända tills han undrande kom klättrande uppför trappan.

Nu började jag krypa på golvet och flytta

på möbler. Så råkade jag slänga en blick på bokhyllan bakom mig och tyckte att några av böckerna faktiskt rörde på sig. När jag stack in huvudet för att se vad som fanns där bakom möttes jag av två ljusbruna ögon som glatt tittade upp på mig.

Aloysius förstås! Glad i hägen skuttade han fram.

Du hittade mig till slut, men medge att det var svårt, fnittrade han när han skuttade runt mig.

Jag har aldrig tidigare hört honom snarka och han har inte heller gjort det sen dess. Jag är säker på att han låg där bakom böckerna och snarkade bara för att retas med mig.

Det är tydligen bekvämt bakom böckerna, för nu ligger han där ofta. Det är varmt och skönt och precis lagom plats för en katt i hans storlek.

Jag önskar att jag hade kunnat fotografera honom där han ligger inklämd mellan väggen och böckerna, på rygg med framtassarna mot bröstet och baktassarna avslappnat hängande mot litteraturen. Men kameran får inte plats där.

När han får tråkigt vänder han sig på sidan, trycker med tassarna mot väggen och en hel rad med böcker far i golvet med ett våldsamt brak.

Toppen, skrattar Aloysius, när han hoppar efter dem – och undrar om det inte är dags för lunch nu.

Hundkväsaren

Jag har precis torkat golvet, som vanligt ivrigt assisterad av Aloysius. Han tror att allt jag gör, det gör jag för att roa honom. I dag är det tydligen en av mina mer tålmodiga dagar eftersom jag orkade torka hela köksgolvet utan att förvisa Aloysius till källaren en stund.

Vår röde lille terrorist är ibland ganska påfrestande. Hans lilla nos är med i allt jag företar mig. Han kommer alltid snusande för att kolla

vad jag håller på med. Vad läser du? Vad skriver du? Oh, ska det vara torsk till middag? Vad ska du göra med den trasan? Vad? Varför? Får jag vara med? Han är alltid lika nyfiken och vetgirig.

Hittills har inget jag gjort eller något som hänt i vårt hus oroat Aloysius det minsta. När alla de andra skrajset försvinner med svansen mellan benen, tågar Aloysius modigt fram för att titta närmare.

Bland annat är Aloysius mycket artig och välkomnar mer än gärna varje gäst i vårt hus.

Häromkvällen fick vi besök av vänner och en stor raggig hund. Jag studerade Aloysius när den främmande hunden gjorde entré. Denna hund, som inte är riktigt kattsäker, hölls i herrans tukt och förmaning av sin matte. Blodtörstigt tittade den på den röda lurven, som så ogenerat hälsade på människorna. Aloysius stora ögon följde hunden, men han hade i alla fall förstånd nog att inte slänga sig runt halsen på den med detsamma.

Tillsammans tågade vi alla in i vardagsrum-

met, där hunden kommenderades att lägga sig under bordet. Vid mattes fötter föll den ihop.

Aloysius följde förstas med oss men kröp in under soffan i stället för under bordet. Där lade han sig på rygg! Och låg så och tittade på den raggiga hunden. Vad är det skäggiga för någonting? undrade han. Då och då sträckte han tassarna mot hunden och låg sen stilla och begrundade.

Plötsligt tyckte han det var dags för ett närmande och sträckte graciöst upp tassarna mot soffans underrede. Lätt och bekvämt drog han sig så ett stycke framåt. Hunden stirrade med sten i blicken på den upp- och nervända katten. Men nu lät sig Aloysius inte hejdas. Morskt stirrade han tillbaka och drog sig oförfärat närmare hunden.

När det skilde knappt tio centimeter mellan den lilla kattnosen och den betydligt större och svartare hundnosen tycktes Aloysius vara nöjd. Belåten med utförd framryckning låg han nu stilla och ägnade sig åt att med stora bruna ögon stirra ut hunden.

Hunden i sin tur var nära att spricka av iver att ta katten, endast mattes bestämda blick hindrade den från att genast kasta sig över den. Musklerna spändes och den trampade lite med bakbenen. Matte och jag var redo att ingripa vilken sekund som helst, men inget hände.

Stirrandet pågick några minuter till och så – plötsligt – gav sig hunden! Den vände bort blicken, rullade ihop sig och låtsades inte mer om att det fanns en katt i rummet.

Aloysius sträckte belåtet på sig, räckte fram en tass och snuddade hastigt vid hundens rygg. Så snurrade han nöjd runt och marscherade ut ur rummet med den yviga svansen segervisst svajande.

Terror på lek

Aloysius har massor med leksaker. Detta inte så mycket beroende på att han är bortskämd utan därför att han ska lockas att leka med sina saker i stället för att terrorisera sina två artfränder. Dessa två ser absolut att han leker med sina grejor i stället för med dem, men Aloysius föredrar att göra tvärtom.

En av hans favoritlekar är just nu att rulla Mulle. Det är en ganska elak lek tycker i alla fall jag och antagligen också Mulle, men Aloysius uppskattar den väldigt mycket. Den går till så att han letar rätt på Mulle, tar fart och rusar på henne från sidan så att hon välter och så rutschar han över henne så att hon fortsätter att rulla runt. Mulle blir fullständigt rasande på honom och jagar, när hon kommit på fötter igen, efter honom utbristande de otryckbaraste eder.

Fortfarande är också leken ”ligga på Jocke och tugga öron” populär. Den började Aloysius med som liten kattunge och fortsätter med den

som stor tonårsslyngel. Jocke kunde uthärda Aloysius tuggande så länge kattungen var så liten att han tvingades klättra för att nå upp på Jockes rygg och bara hade små mjölkttänder. Men nu när Aloysius är lika stor som Jocke tycker Jocke att det går för långt. Nu behöver Aloysius inte längre hoppa för att komma upp på Jockes rygg. Han lägger sig bara tungt över den grå gamlingen och tuggar på Jockes öron.

Förr kunde Jocke resa sig, skaka lite på sig och Aloysius trillade ner på golvet, men nu orkar han inte längre stå upp med Aloysius på ryggen.

När Aloysius blir alltför ivrig i sitt örontuggande brukar jag ingripa och försöka få honom att förstå hur elak han är. Men det tar inte lång stund innan han åter smyger sig på Jocke. Ibland ägnar Aloysius sig dock åt sina leksaker. Han har åtskilliga skinnmöss och pälsrätter, papperstussar i gummiband, rosetter, bollar, tygbitar, lådor, påsar och papperskassar.

Det han gillar mest att leka med, förutom Jocke och Mulle förstås, är pingisbollar. Dem

kan han jaga i timmar, tills han är så trött och andfädd att han faller ihop i en utmattad hög var som helst i huset.

Den första pingisbollen han fick var rosa och han blev genast förälskad i den. Eftersom han gärna bär saker i munnen försökte han bära i väg med bollen. Det gick inte. Hur han än försökte lyckades han inte

bita över den. Hans mun var för liten. Han tryckte in bollen i en hörna och kämpade frenetiskt för att få grepp men gav till slut upp och övergick till att jonglera med den.

Alla andra leksaker kunde han ta i munnen och bära omkring. Han kan komma pro-

menerande med en papperstuss, en skinnrätta eller en tygbit i munnen. Han går runt i huset för att hitta en lämplig plats att leka på. När han hittat rätt spottar han ut sin börda och startar leken. Så det var verkligen ett aber att han inte kunde bära med sig en pingisboll. Men snart kunde han det!

Då hans kropp växer blir även käkarna bredare och vidare. Så en dag kom han springande med den rosa bollen intryckt i munnen. Stolt som en tupp krämade han sig framför mig. Jag måste säga att han såg väldigt rolig ut. Jag kunde inte förstå hur han skulle få ut den ur munnen. Den såg ut att sitta bergfast mellan hans uppspärrade käkar.

Men han kan spotta ut den! Jag vet fortfarande inte riktigt hur han bär sig åt, men rätt vad det är poppar bollen ut och studsar iväg och Aloysius kastar sig genast efter den. Tills han blir trött eller vill leka någon annanstans.

Sopskåpets skatter

Skåpet under diskbänken, där soppåsen förvaras, har alltid dragit till sig katternas och hundens intresse. Där kan de hitta allehanda godsaker, som matte slösaktigt kastat bort.

Visserligen måste allt först sorteras, men det gör de så gärna alldeles själva.

Deras intresse för sopor har under årens lopp gett mig många gråa hår. När jag satte upp en barnspärr i skåpdörren vann jag en tid över dem. De kämpade visserligen tappert några veckor med att försöka pilla upp dörren trots spärren, men sen gav de upp och köksgolvet förblev rent från kaffesump, fiskrens och kycklingben.

Men så kom Aloysius!

Han funderade länge på hur han skulle bära sig åt för att komma åt skåpets skatter. Att få upp dörrlåset var en baggis – lite besvärligare var spärren. Han räknade ut var den satt och ägnade en hel del tid och ansträngning åt att

försöka peta bort den. Men det kunde inte ens han klara. Så de försöken övergav han.

I stället upptäckte han att med envishet går allt att dra ut genom den springa som spärren åstadkommer när han lyckats få upp dörrlåset. Med fruktansvärd energi och uthållighet strimlar han soppåsen och drar ut den remsa för remsa för att sen övergå till att pilla ut påsens innehåll.

Om det inte hade varit soporna han hållit på med hade jag nog kunnat tycka att det var roligt att studera hans förehavanden. Han jobbar så att jag nästan kan se svetten tränga fram i hans rynkade panna. Med frambenen långt inne i soppåsen fiskar han upp det ena fyndet efter det andra. Han fäktar och sliter, ligger ömsom på rygg, ömsom på mage, tar spjörn med bakbenen mot spisen och gör allt han kan för att inte missa något som kan vara ätbart.

De andra upptäckte snart vad han kunde och hejar på honom i hans ansträngningar. När någon sällsynt smaskig godbit dras fram blir det rena huggsexan på köksgolvet.

När jag efter att flera nätter i rad hade väckts av deras allt annat än tysta plundring i köket bestämde jag att det måste bli ett slut på räde-rna i soppåsen.

Då Aloysius nästa kväll låg på rygg med huvudet under skåpet och kämpade med att tvinga upp låset tog jag en köksstol och ställde den elakt mot dörren. Aloysius blev förstås lite irriterad. Men han tog så spjörn med bakbenen och sög i för allt han var värd och stolen flyttade sig, samtidigt som dörren gick upp några centimeter innan barnspärren satte stopp.

Då tog jag en stol till och ställde den bakom den första stolen. Två stolar skulle han väl inte klara av att flytta!

Så gick jag och lade mig och hade precis somnat när ett brak från köket gjorde mig klarvaken. När jag kom ner var Aloysius som vanligt i full gång med att slita ut strimlor av di-

verse äckligheter. De andra i gänget satt prydligt och väntade på vad han skulle hitta åt dem.

Stolarna låg kullvälta och gjorde ingen som helst nytta längre. Hur det gått till vet jag verkligen inte, men de låg där på köksgolvet. Jocke kan kanske ha suttit på en av dem när den flyttade sig och då hoppat ner och vält den. För det kan väl inte vara Aloysius som är så stark och finurlig att han välte ikull dem bägge? Kan han?!

För ögonblicket är det lugnt eftersom jag nu varje natt binder ihop sopskåpets dörr med skåpdörren bredvid. Än så länge har Aloysius inte lyckats lösa upp mina knopar.

Apparatprat

Ända sen Aloysius var liten kattunge har han varit intresserad av allehanda tekniska apparater. Fortfarande är telefaxen hans älsklingsmaskin, som han regelbundet undersöker och funderar över. I timmar kan han ligga på den och vänta på att det ska komma ett fax eller att matte ska skicka iväg något.

Men faxen har fått konkurrens av några andra apparater, nämligen våra

telefoner. Dessa underliga tingestar som då och då ger ifrån sig diverse signaler finner Aloysius numera mycket intressanta.

Varje gång det ringer kommer han springande och trycker nosen emot telefonen för att försöka komma på vad som egentligen händer. Han blir väldigt upprörd när nästa signal kommer och försöker då ta sig in under telefonen eller bakom den eller sätter sig helt enkelt på den konstiga apparaten.

– Det är mycket underligt det som händer, säger Aloysius. När apparaten låter kommer matte springande och börjar prata med den! Ibland behöver den inte ens kalla på henne utan hon går dit och pratar ändå.

När så Aloysius upptäckte att apparaten också pratar med matte blev han helt konfys.

– Det är alldeles fantastiskt, säger han och försöker tjuvlyssna på mattes samtal.

Hans intresse för telefonerna har till och med smittat av sig på blaserade Mulle. Även hon har börjat undra över de konstiga apparaterna och pratar med dem. Varje gång det ringer svarar Mulle signalen med ett speciellt telefonjam. Så tittar hon fundersamt på telefonen och väntar på nästa signal.

Häromdagen måste Aloysius telefonmani ha tagit en våldsammare vändning eller också bestämde han sig helt enkelt för att nu skulle han själv prata med telefonen. Vem det var som ringde har jag ännu inte fått reda på, men någon hade säkert gjort det och också fått svar... av en mycket svärbegriplig katt! När jag kom

hem låg luren avlyft intill telefonen på mitt skrivbord och Aloysius satt bredvid och nosade i mikrofonen. Då var det redan tyst i luren – uppringaren hade väl tröttnat på att prata med den företagsamme katten.

Så det är säkert bara en tidsfråga innan jag kan ringa hem till Aloysius och berätta när jag blir lite sen.

När jag upptäckte den avlyfta luren berättade jag för honom om en papegoja jag kände som verkligen pratade i telefon. Hon tågade fram till telefonen när det ringde, lyfte av luren, ropade ”hallå” i mikrofonen och pratade ibland vidare med uppringaren. Detta resulterade i en hel mängd roliga historier men blev då och då ganska pinsamt eftersom papegojan inte alltid var så noga med vad hon sa. Dessutom var hon mycket bra på att härma både husses och mattes röst och använde speciellt husses röst när hon röt ”håll tyst!”.

Så jag är glad att det enda Aloysius kan göra är jama eller möjligen snörvla i telefonen. Det är i och för sig alldeles tillräckligt.

Mus i huset

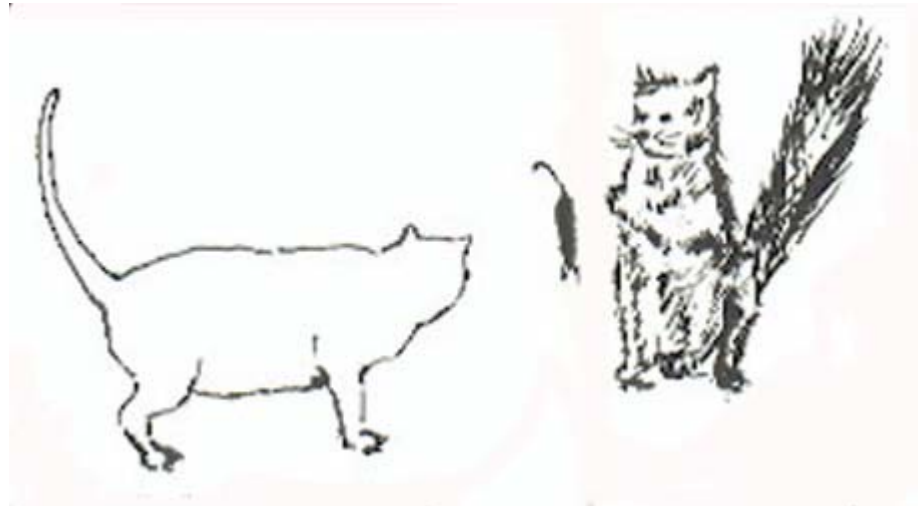
Vi har – eller, förhoppningsvis, vi har haft – en mus i huset. Det är inte ofta ett sådant litet djur letar sig in till oss. De har det så bra ute i höns-
huset. Där är varmt och rikligt med mat!

Katterna upptäckte förstas musen långt innan jag gjorde det. En hel eftermiddag satt Mulle och Aloysius utanför skåpet under diskbänken och lyssnade intensivt. Sen flyttade tydligen musen för nästa dag ägnade sig Mulle och Aloysius åt att hänga och klänga i bokhyllan i vardagsrummet. När jag till slut hörde musen skrika okvädingsord till Aloysius fattade jag äntligen vad de höll på med.

Musen knaprade omkring bakom bokhyllan hela dagen. Mulle klättrade med förvånansvärd smidighet mellan hyllorna för att då och då stanna och lokalisera det lilla djuret. Aloysius satt längst upp och tittade ner i den smala springan mellan väggen och hyllan eller låg på golvet och försökte optimistiskt fiska fram mu-

sen med en framtass.

Musen övergick snart från knaprandet till att dansa samba och hänskratta åt de två katterna. Katterna skar tänder och utstötte förfärliga läten för att skrämma ihjäl den lilla grå varelsen, men den bara skrattade åt dem.

Medan Aloysius och Mulle tog en välförtjänt vilopaus passade musen på att förflytta sig och de lyckades inte lokalisera den förrän dagen efter då musen åter härjade i skåpet under diskbänken.

Efter frukost låg Aloysius skrikande på rygg vid skåpet och försökte bända upp dörren. Den förhatliga barnspärren gjorde att han bara nådde in med ena tassan och det fångade minsann ingen mus.

När jag hittade spår efter musen på skärbrädan på bänken släppte alla mina eventuella tankar på att skydda det lilla djuret och jag öppnade mordiskt dörren till skåpet och gav Mulle och Aloysius klartecken.

Själv tog jag med mig hunden och gick ut i trädgården. Efter några timmar hade de två jägarna lämnat köket och jag gick in – säker på att musen nu var i himlen. Men inte heller!

När jag med min brickunch balanserade uppför trappan till arbetsrummet hörde jag pipanden ovanför mig. När mina ögon nått upp till översta trappsteget fick jag se Aloysius galoppera runt efter den stackars lilla musen.

Så jag satte mig i köket med min lunch och blundade med både ögon och öron för att slippa uppleva vad som hände i det övriga huset.

Till slut kom Aloysius springande med mu-

sen i munnen och försvann ner i källaren. Jag kunde äntligen återgå till arbetet.

Men ännu var inte musen väck!

När jag kom ner för att dricka mitt eftermiddagskaffe kunde jag konstatera att musen verkligen var avliden. Mulle hade nämligen snott liket från Aloysius och låg nu stolt utsträckt på köksgolvet bredvid det. Jägaren själv satt i ett hörn och glodde surt på den elaka katten.

– Duktiga kissar, mumlade jag, för de ska ju ha beröm har jag lärt mig någonstans, och så hoppade jag över eftermiddagskaffet. Frampå kvällen, när jag åter vägade mig ner till köket, var musen borta och nu är det lugnt i huset.

Visst är det bra att de lata busarna gör lite nytta ibland, men den lilla musen hade ju inte gjort något ont. Så lite dåligt samvete har jag nog. Jag kunde ju ha burit ut den till hans kompisar i hönshuset. Det gör jag nog med nästa mus, om jag hinner få tag i den före Aloysius.

Late Night Show

Häromkvällen gav Aloysius en mycket uppskattad föreställning av "The Aloysius' Late Night Kitchen Show", alltså hans nattshow på diskbänken.

Vi var några som satt vid köksbordet och pratade in på småtimmarna när alla samtidigt upptäckte att Aloysius höll på med något på diskbänken. Han stod med framkroppen i vasken och grävde frenetiskt.

Jag antog att Aloysius var på väg att sätta sig i vasken och kissa, som han gjorde när han var liten kattunge. Det var visserligen länge sen jag såg honom göra så, men nu hade han uppenbarligen fått för sig att han skulle återgå till sin barnsliga vana. Samtidigt som jag högg åt mig kaffekannan för att avleda gästernas uppmärksamhet från katten försökte jag få Aloysius att förstå att han höll på med något otillåtet. När jag väste åt honom tittade han upp ur vasken med oskyldiga ögon.

– Våga bara visa dina snuskiga vanor för de här människorna, viskade jag ur mungipan och gjorde mig beredd att diskret putta ner honom på golvet.

Då lade sig Aloysius plötsligt i vasken! Med ett intagande leende på läpparna vilade han charmfullt huvudet på kanten och hans glada ögon plirade mot oss vid bordet. Snart satt vi vända mot honom och tittade beundrande på den roliga katten.

Därmed var det klart för Aloysius stora diskbänksshow. Han vände runt så han låg på rygg i vasken med bakbenen viftande rätt upp i vädret på ena kortsidan och huvudet och frambenen vid den andra. Från sitt upp-och-ner-läge studerade han oss en kort stund. Med en lätt vrickning på kroppen kom han åter på rätt köl och så fortsatte han att gräva i vaskens botten med baken i vädret.

– Jaha, nu sätter han sig och kissar i alla fall, nu när han fått alla att titta på honom, suckade jag och visste inte riktigt hur jag skulle bära mig åt för att undvika att bli utskämd för min läskiga katt.

Men Aloysius showade vidare. Nu rullade han runt i diskhon för att genast åter hoppa över till vasken. Han satte sig fint och glodde på dem som glodde på honom. Så fortsatte han krumsprången, rullningarna och grävandet på alla upptänkliga sätt.

Alla skrattade! Tänk vad rolig han är, er röda katt, fnissade de. Vad håller han på med?

Så var showen plötsligt över. Aloysius satte

sig på diskbänken, bugade mot publiken, hoppade ner och spankulerade ut från köket med bravoropen hängande över svansen.

Kul att man kan muntra upp de där tråkiga människorna en stund, tyckte han nog. De som bara pratar och pratar.

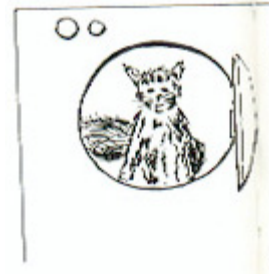
Frontmatat katthus

Vi blir allt modernare i det här huset. Ännu en ny maskin har installerats. Det är en torktumlare, men man skulle också kunna kalla det för ett uppvärmningsbart katthus.

I många år har jag till Aloysius stora glädje hängt tvätten på tork i källaren. Han "hjälp" mig fortfarande med den sysslan, men nu kan vi få torr tvätt utan mögellukt och tre dagars väntan. Torktumlaren är frontmatad. I tvättmaskinen stoppar man i tvätten uppifrån. Aloysius konstaterade snabbt att frontmatat är bäst:

– Det är som en grotta för katter. Dessutom är det varmt och gosigt där inne när matte tagit ut den torra tvätten. Man kan hoppa in och gömma sig och man kan hoppa ut när matte går förbi och hänga sig i hennes byxben. Det är jättekul!

Torktumlarens uppgift är inte bara att torka tvätten utan också att blåsa bort hund- och katt-

här. Mattes allergirinnande näsa har i fällningstid besvär av sådant. Så jag tyckte att Aloysius kanske skulle kunna hålla sig borta från den här maskinen, att den kunde vara en kattfri zon.

Men Aloysius stoppar man inte så lätt. Han blev ganska irriterad över att inte kunna hoppa ut och in som han ville – i sitt hus! Med den envishet som bara en katt har satte han sig på baken och bankade och krefsade på luckan. Bom, bom, bom, ekade det i källaren när han med bägge framtassarna bearbetade maskinen. Så ofta han kom i dess närhet var han där och bankade.

Ja, det är väl inte hela världen om han ibland sover en stund där inne och fortsätter att tro att det är hans katthus, tänkte jag till slut. Håren blir ju utblåsta efter honom. Han är ju dessutom otroligt söt när han ligger där inne och snarkar så det ekar i trumman.

Men så stod jag några dagar senare med

famnen full av våt tvätt och hade precis böjt mig ner för att stoppa in den i maskinen. Då kommer Aloysius ilande från vänster och hoppar galant in före tvätten och lägger sig tillrätta. Nu var jag inte lika lättcharmad.

– Ut med dig! kommenderade jag. Ut! Ut!

Aloysius bara tittade på mig.

– Jaha, då får jag väl dra ut dig, hotade jag och lade ifrån mig tvätten, ställde mig på knä framför torktummlaren och sträckte mig in efter Aloysius.

Jag fick bra grepp om honom men inte så länge. Han vred sig loss och så hade jag i stället alla hans klor i mina händer. Tacksamt konstaterade jag att han trots allt har lite respekt för sin matte, för han strimlade inte genast mina fingrar. I stället hakade han loss klorna och tittade stint på mig.

– Har du förstätt nu, matte!

Men matte kan vara väldigt envis hon också. Hur lura ut honom? Jo, det var naturligtvis ganska enkelt, bara att smyga fram och tillbaka framför luckan några gånger. Till slut

kunde han inte hålla sig längre utan tog skuttet ut genom hålet för att hänga sig i mina byxben. Jag tryckte snabbt in tvätten, slog igen luckan och satte igång maskinen.

Aloysius tittade snopet på men hämtade sig genast.

– Ha, trodde hon att hon lurade mig! Tror hon jag är dum? Som om jag inte fattade vad hon höll på med när hon smög där ute.

Så tvättade han sig lite på ena benet och spatserade iväg med svansen svajande som en plym ovanför huvudet.

Det är charmen med att tampas med Aloysius, vi vinner alltid våra kamper båda två och ingen känner sig besegrad.

Bus lockar matte

är gänget har tråkigt leker de gärna ”sätta fart på matte”. Det muntrar alltid upp tillvaron lite när matte kommer springande och ryter:

– Och vad gör du då!

Speciellt under det urtråkiga vinterhalvåret är det populärt att köra lita extra med matte.

Alla fyra har olika sätt att få i gång mig. Ibland tror jag nästan att de samarbetar, när de i tur och ordning hittar på bus.

Mulle brukar smyga omkring och gnälla lite för att tala om att hon är uttråkad och gärna skulle vilja ha lite uppmärksamhet. Då får jag chansen att hindra henne, men tar jag den inte så sätter hon i gång.

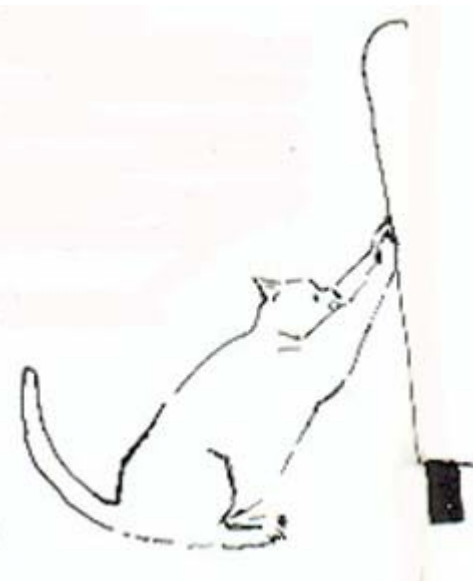
Raskt kör hon klorna i den nya soffan. Försiktigt – i början – drar hon sen med klorna längs soffryggen. Händer inget så tar hon i hårdare och snabbare.

Till slut hörs hennes klösande i hela huset och hur upptagen jag än är måste jag ju ingripa.

Husse är så gräsligt rädd om den nya soffan. Så matte kommer springande och Mulle har nått sitt mål. Med svansen i vädret rultar hon då i väg för att om en liten stund komma tassande igen och mycket oskyldigt stryka sig runt mina ben.

Jocke river på tapeterna ibland. Det är ett mycket effektivt sätt att få upp matte. Men det finns också andra sätt, säger han med den gamle mannens visdom. Jag kan till exempel krafsa i tidningshögen så tror matte att jag tänker kissa.

Jocke är också väldigt duktig på att låtsas kräka, något som ofelbart får matte att komma springande med hushållsrullen. När jag så kommer fram till honom beredd att ge-

nast ta upp vad han tänker lägga på mattan (ni visste väl att katter och hundar alltid kräks på mattor?) slutar han plötsligt ulka och marscherar i stället i väg till soffan eller sin korg. Där börjar han lugnt och oskyldigt tvätta sig på magen.

Aloysius behöver egentligen inte göra något särskilt för att få matte på benen. Det räcker fullständigt med att han lever som vanligt för att jag då och då ska höra konstiga ljud som måste kollas upp.

Är jag riktigt upptagen och tråkig ger han sig på Jocke eftersom Jocke skriker så högt och då kommer matte alltid springande. Det vet Jocke också och bryr sig inte om att försvara sig mot busungen Aloysius utan ropar i stället på matte som kommer och kelar och tröstar sin ögonsten och jagar bort hans antagonist.

Hunden ägnar sig åt att botanisera på diskbänken. Med framkroppen i diskhon slamrar hon runt bland tallrikar och bestick. Finns det inga kan hon slamra ändå. Jag går alltid på det. En stund kan jag nonchalera henne men när hon

inte slutar blir jag till slut övertygad om att något måste finnas framme som hon håller på att äta upp.

Så fort jag kommer hoppar hunden förstärker på golvet igen och tittar mig oskuldsfullt rätt i ögonen. Hon har minsann inget att dölja!

Gemensamt för alla deras sätta-fart-på-matte-hyss är att de slutar så snart jag kommer. Då ser de alldeles oskyldiga ut och går nöjda sin väg för att en stund senare komma och vara så gulliga så. Det är bara på skoj, säger de, och katterna kör sen vänligt klorna i mina lår och vill bara väl.

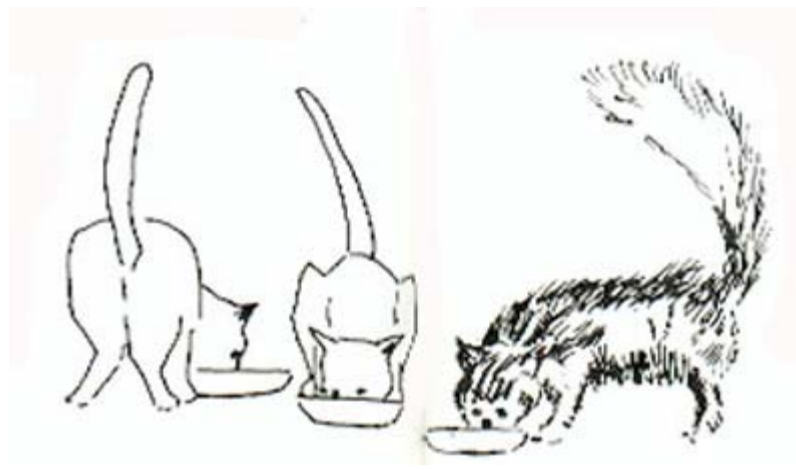
Utspisning på kryckor

Det är kryckor som gäller igen, men bara några dagar. Då det nu har gått ett år sen min klumpiga häst mejade ner mig på vägen till hagen och knäckte mitt lårben ville sjukhuset plocka ut spiken de satte ihop mig med. Och det fick de göra.

Gänget tyckte att det var väldigt underhållande att matte åter kom hem på kryckor. De där roliga pinnarna man kan hänga i, som gör att matte har så svårt med balansen. De har ändå roligare nu när de springer framför benen på mig!

Med glimten i ögat väntar Aloysius bakom dörrarna för att glatt kasta sig över mina kryckor när jag kommer linkande.

Första kvällen i hemmet blev en pärs för oss alla. Husse kämpade med julruschen och hemma väntade matte och katterna på sin mat. Till slut hade de hungriga kissarna nästan tjtatat sönder mig så jag bestämde mig för att ge dem

maten, trots smärtsamma sår och kryckor. Efter en hel del ansträngning lyckades jag halta mig fram till skafferiet, tog en burk mat och fick upp den. Med en krycka i ena handen och matburken i den andra började jag den oändligt långa vandringen till matplatserna. Katterna hejade på mig med uppmuntrande tillrop.

Just när jag hade kommit fram till Aloysius matskål ringde telefonen. Eftersom telefonsvararen var inkopplad gällde det att hinna svara innan fjärde signalen. Nyfiken som jag är kunde jag ju inte låta det ringa. Alla talar inte in på bandet!

Hysteriskt haltande med kattmatsburken fortfarande i handen – hade jag ställt ifrån mig den skulle allmänt slagsmål ha utbrutit – stönade jag iväg för att hinna svara. Det var en av mina nära och kära som undrade hur det var med mig. Under katternas mat-tjat avslutades samtalet och jag började ännu en gång färden till matskälarna. Då ringde det igen!

Så jag vände åter kattmatsburken från katterna och ömsom hoppade, ömsom haltade mig ut i köket igen. Slängde mig handlost efter telefonen och lyckades ännu en gång hinna fram innan fjärde signalen.

Det var husse som undrade hur det gick för mig! Ja, bara jag får lugn och ro tillräckligt länge för att ge katterna mat ska det nog bli bra, väste jag medan de allt mer hysteriska katterna hängde i mina byxben.

För tredje gången gav jag mig iväg för utfodring, men denna gång hann jag bara några steg innan telefonen signalerade igen. Jag högg luren och svarade lite irriterat. Det var grannen, som stammande undrade om husse kom ihåg

fotbollen på kvällen.

Då hade Aloysius fått nog. Han skulle ha sin mat! Oavsett var eller hur den serverades! Så han klättrade uppför mitt dåliga ben, över operationssåren, fortsatte som en apa ut på min arm och dök ner i kattmatsburken.

Det blev för mycket för mig. Jag slängde på luren, skakade av mig Aloysius och jagade undan dem alla fyra med kryckan, innan jag så värdigt som det var möjligt skred ut i hallen och kommenderade dem att inta sina platser.

Och det var de inte sena att göra. Telefonen var äntligen tyst och snart hördes bara mina flåsningar efter ansträngningen och katternas smaskande. Varför hade jag så bråttom hem från sjukhuset? undrade jag stilla där jag satt och lyssnade på katterna och tittade rakt in i två hungriga hundögon. Det var bara att dra ett djupt andetag och fortsätta utfodringen!

Aloysius på sjukhus

De tvåbenta i hushållet hade redan klarat av sina vinterförkylningar då Aloysius visade sig lite hängig några dagar. Men med att bli riktigt sjuk väntade han förstås till helgen, när alla djursjukhus tar extra jouravgifter.

Då det var dags för lördagmiddag var Aloysius inte alls hungrig. Han ville ingenting alls, inte dricka vatten, inte äta, inte umgås, ingenting. Han låg i mattes säng och såg eländig ut. Jag kunde inte förstå vad det var för fel på honom. Han hade inga yttre skador – inga riv- eller bitsår. Efter inspektion av husets blommor kunde jag utesluta att han hade förätit sig på någon växt. Vis av tidigare erfarenheter kontrollerade jag hans hals men hittade varken nålar eller trådar. Så denna gång var det något annat. Kanske en hårboll hade satt sig på tvären?

Aloysius själv ägnade sig helhjärtat åt att vara sjuk. I hans ögon kunde jag se hur han led.

På söndagen kräktes han och vi tog tempen. Han var så dålig att det var möjligt att göra detta utan klösskador på mig och min medhjälpare.

Aloysius hade feber, några grader över det normala. Så nu hade jag riktiga sjukdomstecken och visste att han inte bara simulerade. Man kan ju aldrig veta med Aloysius!

Efter ett telefonsamtal till djursjukhuset blev det akutresa dit. När vi anlände jagade sjuklingen upp kroppstemperaturen ytterligare – den började närma sig 42 grader. Matte blev kallsvettig och tänkte på alla möjliga otäcka sjukdomar.

Aloysius mage röntgades men något onormalt syntes inte, inga obehöriga föremål där nere inte. Aloysius var då djupt nersövd och fick så förbli för den eländiga lilla katten var uttorkad och behövde vätska genom dropp.

Aloysius fick stanna på sjukhuset! Mattes hjärta gick nästan sönder när hon lämnade honom där han låg sött sussande på röntgenbordet.

Två dagar varade hans sjukhusvistelse. sen fick jag äntligen hämta hem honom. Han var piggt och blev glad att se sin matte.

– Nu sticker vi, myste han när han kröp ner i sin resebur.

Något direkt fel på honom hade de inte hittat. Möjligen en allmän infektion i kroppen. Så med oss hem hade vi recept på antibiotika, fem burkar ohyggligt dyr dietmat och rådet att Aloysius skulle dricka mycket, till exempel fiskbuljong.

Jag kokade gädda till buljong och alla i huset gillade den drycken, utom Aloysius. Han skulle inte heller dricka buljong på gös eller torsk och absolut inte på buljongtärning. Så Jocke och Mulle hade fest i stället. Tack och lov åt han dietmaten, vilket varken Jocke eller Mulle gjorde. Medicinen tog han också två gånger om dagen, instoppad i leverpastejbulle, ända tills

han upptäckte tabletten. Då blev det till att krossa den till mjöl och öka leverpastejbullens storlek.

Antibiotikakuren och dietmaten tog slut och Aloysius verkade vara i toppform igen. Lite underligt var det förstås att man på djursjukhuset inte hade kunna säga vad han egentligen lidit av. Så sjuk som han hade varit ville jag ju gärna veta orsaken.

Men nu vet jag faktiskt vad det med största sannolikhet var. Några dagar efter dietmaten och medicinen hittade jag orsaken till hans elände på köksgolvet. En alldeles jättelik hårkorv, bestående av Aloysius rödbruna, långa hårstrån!

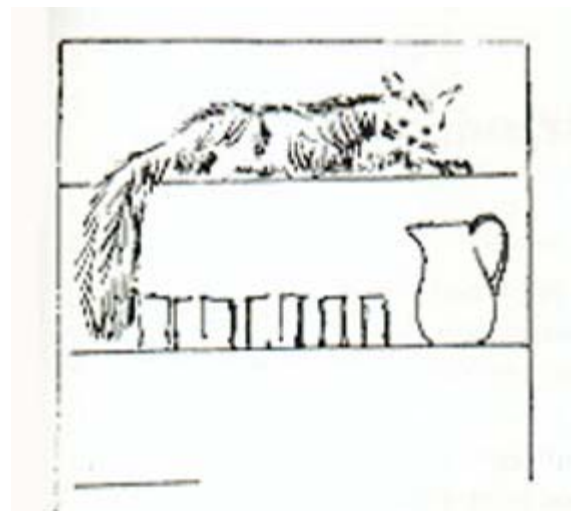
Det måste vara ett av de dyraste hårbollsillamåenden som någon katt har haft!

De roliga skåpen

Vi bor i ett ganska gammalt hus och vi har fortfarande kvar den ursprungliga köksinredningen. Det är stora rejäla skåp med gedigna hyllor och dörrar. De är alldeles förfärligt opraktiska. Allt som oftast bestämmer jag att nu ska de gamla skåpen ut och en modern, praktisk köksinredning in i stället. I regel har jag då slagit huvudet i någon av skåpdörrarna. De fungerar nämligen så att när jag stänger en öppnas en annan automatiskt... och så vidare. Då fungerar de antika skåplåsen inte alls. Det gör de däremot när skåpen verkligen ska öppnas.

Det finns dock en i huset som bestämt sätter sig emot alla mina renoveringsplaner. Köks-skåpen är nämligen Aloysius roligaste kryp- och klätterställen.

Skåpen är inte fästa mot väggen mer än runt om. Det innebär att de flesta hyllor i skåpen inte går ända in till väggen och det gör inte heller

alla mellanväggar. Det är på många ställen precis lagom kryputrymme för en katt. Detta bidrog säkert till att våra h ö s t m ö s s snabbt för-

svann. Det var under de jakterna som Aloysius hittade alla de hemliga gångarna genom diskbänken, skafferiet, grytskåpet och så vidare. Och det var spännande vägar!

Detta har naturligtvis inte minskat intensiteten i hans hejdlösa rusningar mot en öppen skåpdörr. Som en blixtnöje skjuter han förbi eller mellan mina ben och försvinner in så långt han kan komma. Han har lärt sig att matte inte är så liten att hon kan komma in i de minsta skrymslena.

Första gången han lyckats klättra bakom

skafferihyllorna upp till skåpet ovanför höll han på att skrämma slag på mig. Där uppe förvaras tomma syltburkar, kakburkar och andra skrymmande förvaringskärl. Jag skulle ha en burk, öppnade skåpet och sträckte upp en hand. Jag greppade om något som jag hade förväntat mig skulle vara en glasburk och fick i stället en mjuk, lurvig kattsvans i handen. Men det förstod jag förstås inte genast att det var.

– Vad var det? skrek jag gällt och släppte snabbt det lurviga.

När jag hämtat mig tog jag en stol och klättrade försiktigt upp på behörigt avstånd från skåpet, beredd på att det där ulliga skulle anfalla mig. När jag fick upp ögonen över kanten såg jag in i ett par rödbruna, mycket roade kattögon. Aloysius tittade belåtet ner på mig. Sen kom han kravlande fram till kanten, tog ett skutt ut ur skåpet och landade på min axel. Inte alldeles ofarligt eftersom hans vikt var fullt tillräcklig för att få mig ur balans.

I går morse satt han i grytskåpet under diskbänken när jag skulle ta fram tekitteln.

Det är dock ingen risk att han ska bli sittande i något skåp längre än han själv vill. Ingen kan missa när han vill ut.

Han krafsar lite på skåpdörren. Händer inget tar han i lite mer och så ännu lite mer. Är jag inte snabb nog är hans utbrytningsförsök snart fullständigt öronbedövande. Med vild energi river, gräver och brottas han med dörren för att få upp den. I hans fåfänga försök tar han spjärn mot vad som finns och passar jag mig inte åker burkar, porslin eller glas snart ner från hyllorna. Så det brukar inte ta lång tid innan någon öppnar för honom. Då promenerar han stolt ut, övertygad om att det var hans egen kraft som fick upp dörren.

Julfirande

Aloysius har nu upplevt sin första jul i vårt hus och vi har följaktligen också genomlevt den första julhelgen tillsammans med honom. Han satte en viss prägel på vårt julfirande.

Julrosetterna höll sig knappt över juldagen! Mulle klättrade redan på morgonen in i sitt gömställe under källartrappan och tog av sin rosett. Där lär den bli liggande eftersom det bara är Mulle som kan komma in i det lilla hålet.

Jocke befriades under julaftonen från sin rosett av en tjänstvillig Aloysius som tyckte det var jättekul att springa runt i huset med bandet släpande efter sig. Sin egen rosett rev han i småbitar då han låg på rygg i soffan på juldagskvällen.

Hundens rosett varade dock till mattes stora glädje hela julen.

Så värst mycket julpynt blev det inte och det lär det inte bli kommande jular heller. När Aloysius med liv och lust hjälpt mig juldekorer

huset fanns det till slut inte längre så mycket kvar att pynta med. Om jag hade närt några tankar på julgran så var de tankarna bortblåsta när pyntandet var klart.

Julduken som ska pryda köksbordet har denna jul mest prytt golvet under bordet. Så fort duken kommit på plats upptäckte Aloysius hur kul det var att åka kana på den. Det blev med ens mycket roligare att hoppa från diskbänken till köksbordet. Han tar sats och hoppar och åker på duken med svindlande fart tvärs över bordskivan. Med lite tur hamnar han i fönsterkarmen mitt emot. Med ytterligare lite tur klarar sig blommorna och adventsljusstaken, som naturligtvis inte längre är dekorerad med mossor. Denna ligger i stället söndersmulad i dammsugaren.

Juldagarna ägnade Aloysius sig med glädje

åt själva firandet. Han har stormat runt i huset ömsom jagande någon av sina kompisar, ömsom en eller annan pingisboll. Han har festat på julskinka, leverkorv och räkor i laxgelé. Julens besökare har han hälsat välkomna med glädje och charm. Som en liten tomte har han vandrat från den ena till den andra. Då och då har han utmattad somnat i husses famn med ett belåtet leende på läpparna.

Kulmen på hans julfirande kom på annandagen då jag tvingades bryta julfriden och städa undan lite. Aloysius var förstas med och assisterade. Den här gången så ordentligt att jag snubblade på honom och välte ut en hel spann vatten i köket. Aloysius trodde förstas att jag gjorde det bara för att roa honom och studsade hellycklig omkring i vattenblasket. När jag svärande låg på alla fyra och torkade jagade han skumbubblor i vattnet och var snart lika våt som skurtrasan.

Då jag äntligen lyckats torka torrt och ställt undan spann och trasa, upptäckte jag att Aloysius inte bara roat sig med att klafsa runt i

köket. Nej, han hade tagit en och annan avstickare runt i resten i huset. Hans blöta fotavtryck fanns lite överallt, både högt och lågt.

När jag fångade in honom i hans badhandduk glittrade ögonen på honom och han sprallade vilt när jag försökte torka honom torr. När det var klart rusade han åter ut i köket för att fortsätta leken. Men där var nu allt som vanligt och besviken kröp han upp i soffan där han snart sov djupt.

Det är jobbigt med julfirande!

Det går upp ett ljus

Det dröjde länge innan Aloysius upptäckte det här med flickor – kattflickor. Jag hade nästan börjat undra om det var något fel på honom för enligt alla kattböcker skulle hans intresse för honkatter ha väckts för länge sen. Jag till och med frågade veterinären och hon lugnade mig med att han nog bara var sent utvecklad – väldigt sent.

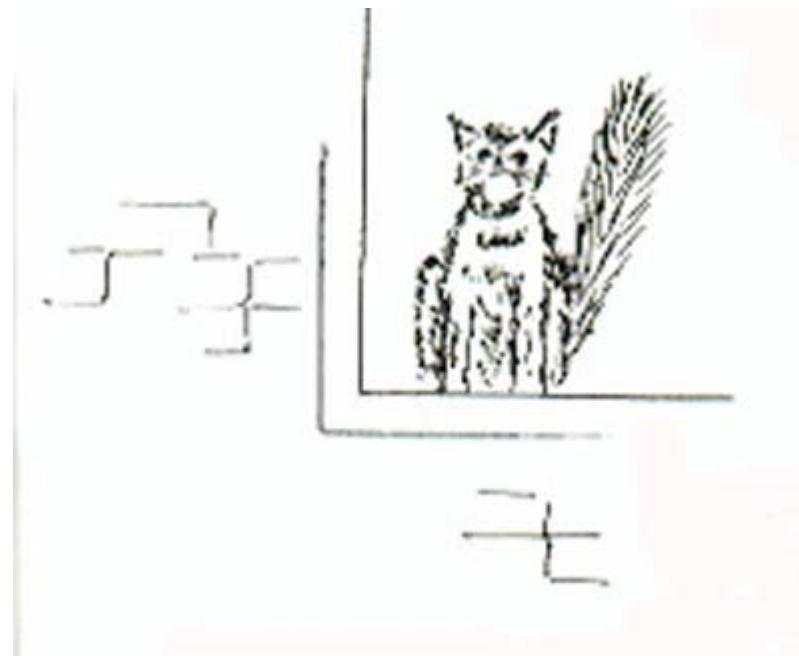
Men så gick det helt plötsligt upp ett ljus för Aloysius. Över en fredagsnatt förvandlades han från en ouppfostrad busunge till en lika ouppfostrad men mycket kärlekskrank kattkille. Han gick in för sin nya roll med liv och lust och höll på att göra mig till ett nervvrak.

Aloysius sjöng kärlekssånger dygnet runt, så högt att fönsterrutorna skallrade och traktens honkatter kom springande som om de hade hört en konservöppnare.

Men det gick väl an. Värre var att han nu skulle märka ut sitt revir – om och om igen. På

en helg lyckades han kissa ner nästan hela huset. Jag sprang runt med trasa, spann, lukt-borttagningsmedel och ”fyspray” hela dagarna och jag tvättade mattor, sängkläder, skor och gardiner.

På måndagen var jag smått hysterisk och ringde flämtande till veterinären och undrade när de kunde ta emot honom för det lilla ingreppet som definitivt avbryter alla tankar på fortplantning. Jag klarar inte av honom så värst många dagar till, förklarade jag och fick till min

stora lycka komma med honom på en gång. Så jag lastade in honom i den förhatliga reseburen och vi gav oss iväg. Han var ledsen och grät hela vägen dit, inte på grund av ingreppet som skulle komma utan av oron över vart vi var på väg. Det här var ju inte vägen till Malmö.

När vi kom fram satt han längst inne i buren och surade och skulle inte komma ut. Öronen och morrhåren hängde sorgesamt. Det var förstås hjärtskärande att slita ut honom, men han somnade snart och sen var det över för hans del.

Snart var vi på väg hem. Aloysius sov som en stock i sin bur och var riktigt söt där han låg. Precis som små barn är Aloysius gulligast när han sover.

Han sov sött i närmare fyra timmar men läckte lite då och då så jag hade fullt upp att byta tidningspapper och handdukar under honom. När han sen vaknade till mädde han väldigt dåligt. Hela hans lilla ansikte var hopskrynklat och bekymrat.

Ynklig och eländig försökte han genom

korta ruscher och långa vilopauser ge sig ut i köket, men bestämde sig snart för att han nog inte skulle röra sig så mycket.

Det var bäst att fortsätta sova. I buren ville han dock absolut inte vara mer utan kravlade i stället omkring en stund innan han kom på att det var ovanpå faxen han skulle sova. Innan jag förstod vad han ville försökte han vinglande och illamående hoppa upp på skrivbordet, men kom inte mer än några centimeter upp från golvet.

Jag gillade inte hans val av sovplats men gav förstås efter och satte mig snällt bredvid och vaktade så att han inte trillade ner. På faxen sov han ända till kvällen, då han gjorde ett vingligt besök i köket, drack lite vatten, åt en fiskbulle och sen somnade i sin korg.

På morgonen var han så gott som återställd. Fortfarande lite vinglig i benen men nu så frisk att han blev mäktat förolämpad när jag ville inspektera hans sår.

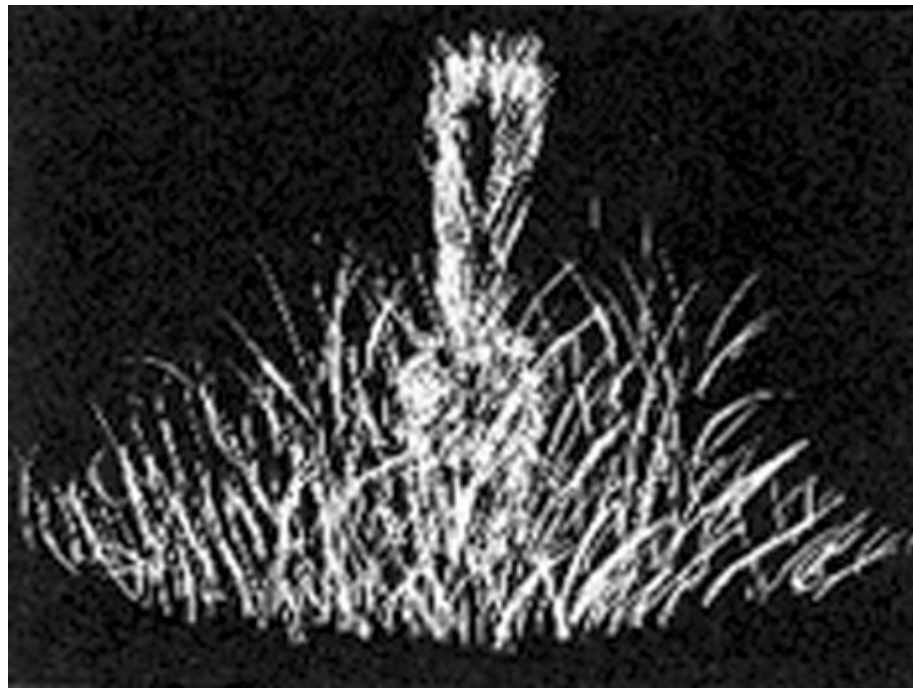
Nu har han nog glömt det alltihop – kattflickorna och illamåendet – och återgått till sitt jobb som allas vår busunge.

Aloysius nyårsfirande

Jaha, så var det nytt år. Vi började vårt nya år med att jaga runt efter Aloysius i skogen. Det satte lite extra krydda på nyårsfirandet.

På nyårsaftons morgon talade Aloysius ljudligt om att han ville gå promenad. Han älskar ju skogsturerna tillsammans med hunden och påtalade att det var flera dagar sen han sist var ute i markerna. Men just den dagen på året tycker jag definitivt att katter och andra husdjur ska hålla sig inomhus. Visserligen smälls det inte så mycket här i skogen, men även om raketerna skjuts av nere i byn kan de låta skrämmande.

Så trots att Aloysius tjatade var jag stenhård och nekade honom utevistelsen. I stället försökte jag locka honom att leka. Men vad jag än föreslog honom var det urtråkigt och på eftermiddagen kurade han surt ihop sig i soffan med ryggen mot den elaka omvärlden. Och så vakade han in det nya året.

Sent på natten efter nyårsfestandet, när allt var tyst och lugnt igen och raketerna nere i byn tagit slut, gick hunden ut för en sista runda i trädgården. Husse väntade innanför dörren, endast iklädd skjorta och kalsonger. Jag hade redan krupit i säng och just när jag ropade till husse att akta så att Aloysius inte smet ut, hörde jag en svordom från ytterdörren – sen försvann

husse ut. Åh nej, tänkte jag, nu smet Aloysius ut i mörkret i alla fall. Jag högg åt mig morgonrocken och gav mig ut till Aloysius undsättning. Utanför dörren hörde jag husse springa omkring bland buskarna.

– Är han där? ropade jag till husse, och fick ett jakande svar. Aloysius hörde också att matte var ute och så bestämde han att vi alla skulle gå en runda i skogen tillsammans. I mörkret hörde jag husse rusa genom trädgården och försvinna bort mot hönsgårdarna.

– Det är ingen fara, hojtade jag. Grinden är stängd.

– Den har han redan passerat över, flåsade husse och försvann in i skogen.

Medan jag hämtade ficklampor lyckades husse hålla kontakten med Aloysius, som raskt travade fram mellan träd och buskar. Hjaltemodigt följde husse Aloysius ljusa svans som lyste i mörkret framför honom.

– Tappa inte bort honom, ropade jag nervöst när jag i min långa morgonrock snubblande försökte springa ifatt dem. Vi får absolut inte

tappa bort honom en sådan här farlig kväll!

Till slut kom husse ifatt Aloysius, gjorde en störtdykning mot den lysande svansen och fick ett bra grepp. Trots Aloysius vilda protester lyckades husse hiva upp honom i famnen och fövånande nog lät sig Aloysius snällt bäras hem. Småspringande och ganska frusna kom vi så in till slut och Aloysius fick sin ranson av leverpastej, som man som katt alltid ska ha när man kommer in.

Husse muttrade lite om rymmarglada katter när vi huttrande till slut kröp ner i sängen. Tur att ingen såg oss där vi halvklädda sprang omkring i vinterkylan sent på nyårsnatten, jagande en glad, röd katt!

Alla sover sött

Det brukar heta att barn är sötast när de sover. Det gäller också för katter, i alla fall mina katter. När de slumrar in på något av sina hundratals sovställen är de som allra sötast och jag glömmer lätt alla sattyg de hittat på.

När Aloysius hoppar upp bredvid mig i soffan och förvandlar sig till en rund, ullig boll, lägger den yviga svansen över nosen och somnar in som en liten ängel finns det inget sötare. Eller när jag hittar honom lugnt snusande på rygg i hallen framför braskaminen eller helt platt på magen som en luddig matta under köksbordet – då blir jag alldeles varm i hjärtat. Då har han

inga som helst likheter med det där röda monstret som klättrar i gardinerna, bråkar med Jocke eller jagar hönsen i trädgården.

Lika söta är Jocke och Mulle när de sover. Även om de ju inte är sådana busar som Aloysius så är de så rara när de slumrar in någonstans att matte lätt faller i lyckorus framför dem. När Jocke kurat ihop sig bland täcken och kuddar i mattes säng och mitt i en lång snarkning kisar upp mot mig för att tryggt somna om... då smälter jag.

Eller när Mulle tryckt ner sig i sin gamla korg, som är två nummer för liten. Blygt blickar hon ut mellan de vältuggade korgpinnarna och den svarta pälsen som syns ovanför kanten är alldeles blank och tjock. Då är till och med Mulle söt. Jag begriper egentligen inte varför hon föredrar den lilla kattungekorgen framför den stora hon fått som vuxen, men det gör hon och än så länge har hon inte fastnat i den. Men den dagen kommer säkert.

Ibland, inte så ofta men då och då, kryper alla tre ihop tillsammans och sover i frid och ro.

Då blir jag förstås extra lycklig eftersom jag ju gärna vill att de ska trivas tillsammans. Mitt i soffan kan de ligga i en enda svart-grå-röd hög och snusa. Om då hunden ligger bredvid i sin ände av soffan är mattes glädje utan gräns.

Men det mest fascinerande med all denna rofyllda sömn är att den på en sekund kan förvandlas till febril aktivitet, irritation och bråk och lugnet upplöses som om det aldrig funnits. Öppnar jag en konservburk står alla tre rätt upp i samma ögonblick som jag snuddar vid konservöppnaren och när jag drar första varvet på den så är de redan i köket. Skrikande och bedjande stryker de sig runt mina ben och tittar jag ner på dem så ser jag inte alls några söta små sjusovare längre utan tre stora gap med vita huggtänder och skära tungor.

Skäller hunden så far också alla genast upp. Mulle räddar sig ner i källaren, Aloysius rusar till dörren för att hälsa medan Jocke sitter kvar och ser förvånad ut. Lugnet försvann och Jocke var den enda som inte förstod varför!

Men det är de där härliga stunderna av ro,

när jag sitter och tittar på en eller flera avspänt sovande katter, ser på deras fina öron, söta små nosar och hör deras sömniga snarkningar, som jag förstår varför jag står ut med alla deras upptåg. Då är jag också mycket nöjd med att katter faktiskt ägnar sig åt att sova nästan hela dygnet!

Osynlig katt

Hur kan en sju kilos, lurvig röd katt försvinna spårlöst i ett litet hus på fyra rum och kök och källare? Aloysius kan och jag vet inte hur han bär sig åt, men jag lutar starkt åt att han faktiskt har löst gåtan med att göra sig osynlig.

På några år har Aloysius blivit en stadig bit med både tyngd och massa. Den ungdomliga smidigheten byttes ut mot korpulent medelålder utan att jag egentligen lade märke till det. Så att han skulle kunna försvinna i huset genom något slags Houdini-trick, det är uteslutet.

Vad som hade förorsakat Aloysius totala ovilja att denna dag idka någon som helst social samvaro med oss andra i huset har jag inte en aning om. Han hade som vanligt ätit frukost tillsammans med Mulle och Jocke och därefter terroriserat mig när jag försökte dricka te och läsa tidningen. Han hade envist försökt dra till sig osten med hjälp av en lång pek-klo. Kan-
ske hade han blivit sur när jag inte tillät ho-

nom att sätta tänderna i herrgårdsbiten – hans favoritost.

När halva dagen gått och jag inte hade sett röken av honom sen frukosten började jag förstås undra. Han kunde väl inte ha smitit ut? Nej, jag tänkte noga igenom mina och hundens in- och utpasseringar under förmiddagen och konstaterade att Aloysius inte hade varit i närheten av ytterdörren.

Jocke sov i en fätölj och Mulle på en av sina

platser i källaren. De verkade inte sakna Aloysius det minsta. Jag började leta igenom huset systematiskt och inriktade mig på alla de skrymslen där katter kan krypa undan. När jag avsågt ett rum stängde jag dörren efter mig för att vara säker på att dit in skulle han inte kunna smita. Jag tittade i alla skåp och garderober och klättrade upp på oljetanken i pannrummet för att kolla om han gömt sig bakom den, men han fanns ingenstans.

Att leta efter något som är osynligt är ju lönlöst, så jag gav upp mitt sökande och försökte lugna min oro. Han måste ju vara kvar i huset.

Fram på eftermiddagen fick vi besök av ”morfar och mormor”. Inte ens detta kunde locka fram Aloysius. Det var mycket konstigt eftersom han alltid brukar vara mycket gästvänlig och artigt hälsa alla välkommen. Därför organiserades ännu en sökrunda i huset. Naturligtvis utan resultat.

Nu hade Aloysius varit borta nästan en hel dag. Han hade ätit en ordentlig frukost på morgonen, så jag behövde knappast oroa mig för

att han skulle svälta.

Men nog borde han i alla fall vara hungrig till middagstiden? Nej, inte heller då var någon synlig. Trots att jag öppnade en ny matburk och Mulle och Jocke i högan sky talade om att de var mycket hungriga. Inte ett ljud hördes från Aloysius och då blev jag riktigt orolig. Mat är ju något som han aldrig missar. Synlig eller inte, så borde han ha gett sig tillkänna vid sin matskål.

När jag för säkert tionde gången den dagen undersökte mina garderober sträcktes plötsligt en stor, röd tass fram under skohyllan och snart materialiserades en hel katt framför mina ögon. Han gäspade, sträckte på sig och släntrade iväg till sin matskål där han upphävde ett skarpt jamande i besvikelse över att finna skålen tom. De andra två hade ju inte försuttit chansen att få sig ett extra skrovmål.

– Det är ansträngande att var osynlig en hel dag, förklarade han och tuggade belåtet i sig kycklingbullarna jag slevade upp i skålen åt honom. sen somnade han i soffan. Det hade varit en tuff dag!

**Ylva Wallström har också skrivit
kåserisamlingen *Tre katter och en
hund.***

**Om ni vill ha den boken och om ni
vill ha *Aloysius* som vanlig bok,
kontakta**

ylva.wallstrom@vomb.se